

23167

23167

V. 23167 vama 3647
4. 10. 1944

**BIBLIOTECA
TEATRULUI NAȚIONAL**

— SERIA III-a nr. 48 —

ALLAN LANGHTON MARTIN

LANTURI

COMEDIE ROMANTICĂ
UN PROLOG ȘI 3 ACTE

L 702/944

EDITURA SOCEC & Co., S. A. R.

BIBLIOTECA TEATRULUI NAȚIONAL

— SERIA III-a nr. 48 —

Inv. 79862

333278

ALLAN LANGHTON MARTIN

LANTURI

COMEDIE ROMANTICĂ
UN PROLOG ȘI 3 ACTE

27614

33

Editura SOCEC & Co. S. A. R., București

BIBLIOTECĂ CENTRALĂ UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

COTA 055

23167

20231/06

1951

B.C.U. Bucuresti

C27614

PERSONAJELE :

KATHLEEN DUNGANON	<i>Nina Diaconescu</i>
MOONYEEN CLARE	<i>Maria Botta</i>
KENNETH WAYNE	<i>A. Alexandrescu</i>
JEREMIAH WAYNE	<i>E. Botta</i>
JOHN CARTERET	<i>A. Demetriad</i>
OWEN HARDING	<i>C. Antoniu</i>
WILLIE AINLEY	<i>I. Isaia</i>
MARY CLARE	<i>Carmen Tăutu</i>
ELLEN	<i>Maria Voluntaru</i>
I-iul bărbat	<i>E. Stoiceanu</i>
Al II-lea bărbat	<i>T. Branea</i>
I-a femeie	<i>Niculina Fițescu</i>
A II-a femeie	<i>Corina Constantinescu</i>

Diracția de scenă, *Ion Sava*

Decoruri: *Traian Cornescu*

PROLOG

(Cortina se ridică pe scena întunecată. Lumina crește și descoperă un zid în care e o poartă veche înconjurată de verdeață și flori prin care se vede o grădină.

În fața porții stau două superbe fantasmе : Mary Clare o tânără, liniștită și frumoasă irlandeză și Sarah Wayne, care dă impresia, chiar dacă n'o arată, că era mult mai în vârstă ca Mary când a murit. Sarah și Mary sunt îmbrăcate în costumele de neuitat ale epocii victoriene.

Cele două fantasmе, privesc prin poartă ca și cum ar urmări pe cineva prin grădină. În glasul lui Mary e pacea unei eterne depersonalizări, în glasul lui Sarah vibrează oarecare căldură omenească, deoarece e moartă mult mai recent și încă nu cunoaște tot ce cunoaște Mary).

SARAH (*privind prin poartă*): E stăpânit mereu de ura ce-o poartă băiatului meu...

MARY : N'ai grijă va înceta la timpul cuvenit...

SARAH (*către Mary*): Cât aș dori să le văd toate cum le vezi tu... Atât de limpede. Simt că-l urăște... așa cum l-a urit pe tatăl său... Cincizeci de ani de când s'a născut ura aceasta... și e încă atât de puternică... atât de tare... (*privește spre grădină*)..

MARY (*cu blândețe*): Dar are o inimă

bună. L-am cunoscut când eram în viață...
A purtat atâta grijă de copila mea...

SARAH: De când e lângă el?

MARY: La moartea mea avea cinci ani...
și de atunci... Ah, câtă durere când am lăsat-o! I-atât de scumpă draga mea Kathleen!

SARAH: Noi mamele gândim mereu la fel... Și Kenneth al meu e admirabil și e bărbat.

MARY: Și câtă dragoste între ei... (*surzând amândouă*). Oh, ce n'aș da să-l fac pe John să înțeleagă că ei își aparțin... Sunt unul pentru altul!...

SARAH (*cu tristețe*): Dar el n'aude.

MARY: Și nici pe mine... Nu trebuie însă să renunțăm...

SARAH: Am putea să cerem ajutor... femeii pe care-a iubit-o? O vede, o ascultă... nu-i adevărat?

MARY: Da, foarte des de când e moartă... Dar nici ea n'ar putea să facă mai mult ca noi, pentru că inima lui e plină de ură și ea nu poate pătrunde până în adâncul ei... cu toate că a încercat...

SARAH (*privind prin poartă*): Și totuși pare un bătrân atât de bun...

MARY: Este... în fundul sufletului... Nu mai că n'a învățat încă să învingă ura. Le trebuie mult timp... pământenilor... să învingă

ura... Durerile și suferințele omenеști le par prea adevărate...

SARAH (*surâzând*): Imi amintesc cât de adevărate mi se păreau mie... ale mele...

MARY: Așa par adevărate și durerile copiilor, când își pierd piētricelele colorate, sau își strică jucăriile... De ce oare acești copii bătrâni nu-și dau măcar seama că piētricelele lor colorate nu le vor pierde nicio-dată și că jucăriile lor nu se vor strica...

(*Lumina scade încet. Se aud la violină acordurile din „Smilin through”. Când lumina crește viziunea, zidul și poarta au dispărut și se vede grădina*).

ACTUL I

(Grădina lui Carteret în August 1914. Lângă masă într'o nișe o marionetă, reprezentând o doamnă stil 1860).

La ridicarea cortinei John și Owen stau la masă și joacă „domino”. Câteva clipe scena e mută. Doctor Owen studiază o mișcare la joc și în același timp John a ațipit. Owen în sfârșit joacă piesa gândită, privește triumfător partenerul și îl surprinde dormind. Ia bastonul și-l atinge pe John. John se trezește brusc).

JOHN (*la stânga mesei, cu ton de scuze*): Ehm... Ehm... Ce este? Oh, e rândul meu?

OWEN (*supărat, bine dispus*): Ce joc emoționat... Ei, treacă dela mine. Adormi la fiecare mișcare.

JOHN (*jucând*): Douăsprezece plus trei cincisprezece, plus cinci, douăzeci (*înseamnă pe hârtie*). Nu dormeam, Owen.

OWEN: Atunci... dacă nu dormeai, pentru ce n'ai jucat dubla de șase?

JOHN (*atent la joc*): Jucăm împreună de cincizeci de ani și-ar fi trebuit să înveți că nu fac niciodată ceea ce se așteaptă alții să fac... (*vesel*). Și-acum, descurcă-te dragă doctore...

OWEN (*trebuie să cedeze. Numără și murmură ca pentru el*): Nu știu cum dracul joci... (*în sfârșit face o mișcare*). La ce oră ne așteaptă Sam diseară, John?

JOHN: La opt și jumătate, dar eu nu vin.

OWEN: Nu vii? Pentru ce? Știi că nu refuzi niciodată ocazia să jucăm o partidă după toate regulile.

JOHN (*cu ton estatic*): În noaptea asta va fi lună plină..

OWEN (*exclamă, se ridică, face câțiva pași la dreapta și se întoarce spre John*): Ah! Nu-ți închipui ce straniu mi se pare când te aud spunând astfel de vorbe!

JOHN: Vorbe?

OWEN: Da. Știi tu... Când vrei să spui că rămâi acasă, ca să scoți din nișă blestemata asta de marionetă și... să începi să chemi spiritele!... Ești destul de bătrân pentru asemenea lucruri... Ai auzit ce vorbește lumea?

JOHN (*râzând*): Că sunt puțin „atins” nu-i așa?

OWEN: ...Hm... Joaca asta cu lucrurile supranaturale dragă John...

JOHN (*simplu*): Dar nu-i nimic supranatural... Totul e atât de adevărat... atât de frumos... (*Owen îl privește și dă din cap. John pare că visează*).

OWEN: În definitiv... dacă-ți face ție

plăcere.... (stă). Dar nu cred că-ți face bine, dragul meu... (*Ellen, o guvernantă în vârstă și simpatică intră în scenă din casă cu o tavă pe care sunt o garafă și două pahare*).

ELLEN: M'am gândit că nu strică să aduc puțină limonadă. E o căldură... (*pune tava pe măsută lângă scaunelul lui Owen*). Și cred că n'o să întindeți jocul prea târziu... Vreau să spun, să nu pierdeți ora ceaiului... Ieri m'ați lăsat cu apa rece și cu ceaiul răsuflat... (*toarnă citronadă lui Owen, John refuză*).

OWEN: Nu-i vina mea Ellen... El e de vină... pentrucă... adoarme (*John pușnește*).

ELLEN: Nu mă mir că adoarme. Jucați mereu același joc de cincizeci de ani. Miss Kathleen îl sfătuește mereu ca în loc de partidă, după amiezele, să tragă câte un puiu de somn...

OWEN (*punând paharul jos*): Nu aveți nicio grijă... că de tras... îl trage! (*Ellen intră în casă. Owen reflectează asupra unei apropiate mișcări la domino. John închide ochii dar îi deschide imediat de frică să nu-l surprindă Owen. Când vede că partenerul e preocupat de joc îi reînchide. Owen fluieră încet*). Al dracului joc... Și eu vrăau un șase... un șase, șase... (*cumpără două piese*). Apropos, John, unde-i Kathleen? N'am văzut-o

toată ziua... (*uitându-se își dă seama că John a adormit. Strigă*): Unde-i Kathleen?

JOHN (*murmurând*): Eh? Oh... Doarme...

OWEN (*desgustat*): Oh, Doamne, Doamne! (*apucă bastonul și-l atinge pe John*).

JOHN: Ce? Kathleen, ai spus?

OWEN: Ei? Ce-am spus?

JOHN (*vesel*): Adevărat, nu știu... De altfel ai un obicei să amesteci vorbele nu știu cum, că niciodată nu-i omul sigur...

OWEN: Am spus: unde-i Kathleen?

JOHN: S'a dus să dea câteva lucruri tricotate pe care le-a împletit pentru Bobby Datchet. Chiar în seara asta pleacă în Franța, știi?

OWEN: Da... mama lui e într'o stare foarte...

JOHN (*amestecând piesele de domino*): E unicul fiu pe care-l are... Și când te gândești că o femeie trebuie să-și sacrifice astfel copilul... când sunt atâtea mii de tineri inutili, ca... (*ezită să spună numele*) când există atâta lume după care, dacă ar dispărea, n'ar plânge nimeni...

OWEN (*luând piese*): Presupun că vrei să faci aluzie la Kenneth Wayne... E rându-meu, nu-i așa? (*John nu răspunde*). Deh,

dacă te gândești la Kenneth Wayne, el are rude în America și țin mult la băiat...

JOHN (*incrunțat*): Atunci, de ce naiba n'a rămas cu ei, acolo... Aici am fi putut trăi foarte bine și fără dumnealui...

OWEN (*studiind piesele și așezându-le*): Asta-i părerea ta, știu, dar e foarte natural că băiatul s'a întors ca să îngrijească de moșia tatălui său... Mergea spre ruină după... (*se reazimă de speteaza scaunului*). Doamne, Dumnezeule, John, câți ani sunt de când a dispărut Jeremiah Wayne?

JOHN (*calm*): Cincizeci. Optsprezece din Iunie trecut. (*mută o piesă*).

OWEN: Adevărat. Cincizeci de ani! Ca ieri... Interesantă femeie d-na Wayne... N'ai văzut-o niciodată?

JOHN (*brusc*): Nu.

OWEN: Eu da, de două ori. Prima dată când a sosit cu Kenneth acum un an și ultima oară, o lună mai târziu, înainte de-a muri.. (*privește piesele rămase și joacă*). Înainte de a-și aduce băiatul aici... n'a știut că Jeremiah Wayne a fost vinovat de...?

JOHN (*intrerupându-l supărat*): La dracul, Owen! Nu vreau să aud nimic de Jeremiah Wayne, nici de nevasta și fiul său! Subiectul acesta l-am închis cincizeci de ani în urmă și nu vreau să-l mai deschid!

OWEN (*după o clipă ezitând*): Subiectul, poate fi deschis fără voia ta, John.

JOHN: Ce?

OWEN: Și afară de asta, nu-i responsabil băiatul de faptele tatălui...

JOHN: Spui... că subiectul poate fi deschis fără voia mea? Dacă vrei să faci vreo legătură cu faptul că „pierde vară” acela face ochi dulci lui Kathleen, ești un bătrân nebun! E absurd! El cunoaște de câteva luni... Și știe bine că mie nu-mi place nici el, nici numele lui...

OWEN: Știe și motivul?

JOHN: Sigur că nu-l știe. De ce l-ar ști? Și Kathleen nu iese din voia mea niciodată!

OWEN: Nu uita că-i irlandeză, John!
(*joacă*).

JOHN: Și ce are a face? Mă mir cum mai pot juca cu atâta flecăreală inutilă... Stăteam aici pe scaune, liniștiți cu o vreme minunată și tu începi așa din senin să mă bați la cap... ca o ciocănitoare... și să insinuezi ba una... ba alta... La dracul.. nu mai joc!
(*se ridică și se îndepărtează indignat. Apoi se întoarce spre Owen*). Și bagă-ți bine în cap... că întru cât mă privește pe mine și casa mea... Kenneth Wayne ar fi putut să fie mort și îngropat cu tată-său împreună, acolo în America!

(*Trece spre stânga și revine în centru la dreapta*).

OWEN: Bine, John. Iartă-mă. (*JOHN se plimbă în sus și în jos bombănind*). Știi că pentru inima ta, nu-i bine să te agiți așa... Îți face rău...

JOHN: Ducă-se dracului inima mea! A cui e vina? Și mai ai pretenția că ești medicul meu curant... Ar fi trebuit să-ți dai seama că... (*se intrerupe brusc și începe altă conversație*). Kathleen e irlandeză, adevărat, dar... Și tocmai într'o după amiază ca asta... în grădina asta așa de frumos înflorită... Oh! O idee nu o poate scoate nimeni din cap cu una cu două... Cine te-a rugat să redeschizi subiectul acesta? Dacă e ceva ce trebuie să știu eu, ai face bine să spui totul, imediat... Că dacă este... eu descopăr... Mie nu-mi scapă nimic...

OWEN: Nu voiam să fac nicio aluzie, John... Numai că, cincizeci de ani e prea mult să urăști... și dacă ai putea să fii mai amabil cu tânărul Wayne...

JOHN (*brusc*): Și pentru ce toată simpatia asta pentru dânsul, așa dintr'odată?

OWEN: Pentrucă... bietul băiat... e singur, pentrucă el nu știe nimic și pe aici nimeni nu poate ierta ce-a făcut tatăl lui... și e orgolios... și suferă...

JOHN: Ah! Dacă e în stare să dovedea-

scă și alte sentimente afară de îngâmfare și egoism, ar fi primul Wayne care... Și du-te naibii... că mi-ai stricat toată ziua! Ți repet pentru ultima oară... subiectul acesta e închis definitiv (*se plimbă în sus și în jos. Iși dă seama că Owen îl privește amuzat*). Vrei să înțelegi odată pentru totdeauna?

OWEN (*surâzând*): Am să încerc, John...

JOHN: Măgar bătrân încăpățânat! Nu mai vreau să aud de chestia asta!...

OWEN (*calm*): De aceeași părere cu tine... (*fredonează și construște o casă cu bilele de domino*).

JOHN (*deodată*): Și cine ți-a băgat în cap toate prostiile acelea cu Kathleen? (*Owen nu răspunde*). Spune?! (*ii dă rămă toată combinația*). Te-ai supărat? Poate nu mai am dreptul să-ți pun nici o simplă întrebare?!

OWEN (*surâzând*): Oh, nu John... Nu mai vreau s'aud de chestia asta...

JOHN (*către cer*): Doamne, Doamne! Omul acesta are să mă omoare înainte de vreme! (*izbește cu piciorul un coșuleț și se plimbă agitat*). Nimic nu-i mai dezastruos decât un flecar bătrân...

ELLEN (*intră și privește în locul unde ar fi trebuit să fie coșulețul*): Iertați-mă, n'ați văzut cumva un coșuleț?

JOHN: Nu! Nu l-am văzut! (*Owen*

râde. John îl fixează. Ellen se întoarce să plece). Dar știu unde-i.

ELLEN (*întorcându-se*): Unde-i, domnule?

JOHN: În tufa aceea de acolo!

ELLEN: Oh, păcatele mele! O fi stricat toate floricelele! Cine naiba l-o fi pus tocmai acolo?

JOHN (*aproape râzând*): Eu l-am pus, eu! Și ce vrei? Ai vreo pretenție?

ELLEN! Nimic domnule... nu face nimic, nu-i nimic...

JOHN: Și al cui e coșulețul acela, aș vrea să știu? Și pentru că am ajuns aici, ale cui sunt florile acestea? Pot să le rup pe toate dacă vreau... aveți vreo obiecțiune de făcut?

ELLEN: Dar, d-v. domnule...

JOHN: Și vreau să vă mai pun încă o mică întrebare...

ELLEN (*ducându-și șorțul la ochi*): Dacă-i vorba de mânerul dela saltarul scrinului din odaia de mosafiri, eu am fost aceea care... domnule... Dar a căzut aproape singur...

JOHN: Nu-i vorba de mânerul dela saltarul scrinului din odaia de mosafiri.. Nici nu-mi pasă de mânerul dela saltarul scrinului din odaia de mosafiri... Ceea ce vreau să știu e: cine-i stăpân în casa aceasta?

ELLEN: Dar, d-v. dămdule...

JOHN (*către Owen, triumfător*): Ai auzit? Și este cineva în casa aceasta care ar îndrăzni să nu asculte de ordinele mele?

ELLEN: Nimeni domnule (*John face un gest de mândrie*).

JOHN: Eh? Ai auzit?

ELLEN: Bineînțeles... afară de Miss Kathleen... (*John pufnește*).

OWEN (*triumfător*): Oh, atunci Miss Kathleen nu e un model de supunere, nu-i așa, Ellen?

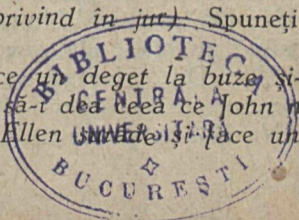
ELLEN (*surâzând*): Nu, domnule, nu s'ar putea spune... dar știți... e irlandeză... (*Owen râde și John scoate flăcări pe nas*). Și pe urmă n'are decât douăzeci de ani... E cel mai frumos timp din viață, nu-i drept domnule? (*Ia din coș o foarfecă și începe să taie flori. John se aruncă în scaun și scapără un chibrit după altul ca să-și aprindă pipa pe care-a scos-o din buzunar plină de tutun*).

JOHN (*cu voce joasă*): Câte prostii spun și femeia asta... Are noroc că...

OWEN (*observându-l și văzând că nu se uită se adresează către Ellen*): Ellen! Tocmai vroiam să te întreb...

ELLEN (*privind în jur*): Spuneți domnule...

(*Owen duce un deget la buze și-i face semn că vrea să-și dea seama ce John nu trebuie să vadă. Ellen face un semn*

afirmativ, apropiindu-se. E clar că sunt vechi complici).

OWEN (*ca să distragă atenția lui John*): Am impresia că pe florile tale nu le mănâncă gândacii... Pe ale mele în schimb. Ați întrebuințat ceva?

ELLEN (*cu falsă indiferență*): Am încercat și-am constatat că mijlocul cel mai bun e săpuneala... (*privește pe John să vadă dacă e atent*).

OWEN: Adevărat, săpuneala? (*privind mereu pe John scoate din buzunar un bilet și-l strecoară lui Ellen*). Și cum ați făcut cu săpuneala asta? (*Ellen dă să ia biletul*).

JOHN (*întorcându-se brusc*): Le-am spălat, n'ai înțeles? (*vede că-s gata să-și strecoare biletul. Ellen surprinsă îl lasă să cadă. Owen imediat se apleacă și-l ridică*). Ce-i asta?

OWEN: Care, asta?

JOHN (*suspectând*): Ceea ce faci... Încercă să strecoari un bilet pe furis, dacă nu mă înșel...

OWEN (*inocent*): Un bilet?

JOHN: Da, un bilet! Nu căuta s'o dregi! Ai în mână un bilet. Da, sau nu?

OWEN: Da... s'ar părea că-i un bilet, dar John...

JOHN: Știi tu precis ce e! (*privește pe*

unul și pe altul și isbucnește în răs). Ellen... cred că nu aveți legături secrete... La vârsta voastră... (*iși aprinde pipa*).

ELLEN: Vai, domnule!

OWEN (*explodând*): Nu face pe idiotul!

JOHN (*surâzând*): Deh! Nu se știe niciodată...

ELLEN: Nu, domnule! Nu-i biletul pentru mine... nici gând...

OWEN (*către Ellen*): Ssssst! (*mințind fără convingere*). Eu... am trecut pe la poștă... și... l-am adus pentru Ellen...

JOHN: Dar n'a spus că nu-i pentru ea?

OWEN: Deh...

JOHN: Deci... trebuie să fie pentru mine... Dă-mi-l atunci!

OWEN (*cu hotărîre*): Nu-i pentru tine... (*Ellen se strecoară în casă neobservată de ei*).

JOHN: Acum trebuie să-mi spui tot. Dă-mi scrisoarea aceea!

OWEN: Nu. Mai de grabă prefer să mor...

JOHN: Oh! Adevărat? (*ii vine o idee*). Pentru Kathleen! D-zeule! Din partea ne-rodului acela... și tu îl ajuți... Răspunde. Cine-a scris-o?

OWEN: Eu nu am cetit-o așa că n'am de unde să știu...

JOHN : Drept. Dar poți să știi cine ți-a dat-o.

OWEN : John, te rog... nu mă constrânge...

JOHN : Nenorocire... Acum înțeleg ! Pentru asta debитай adineaori toate prostiile acelea. Dă-mi scrisoarea... E dela Kenneth Wayne, nu-i așa ? Să mi-o dai imediat.

OWEN : Nu, John. Nu e a ta. (*John se repede s'o ia. Owen o rupe bucăți și le pune în buzunar fixând cu hotărîre pe John. Se privesc lung ochi în ochi întâi cu asprime și în urmă Owen, cu gentilețe*). Imi pare rău John. Poate c'am făcut rău când am ascuns-o... Dar cu blestematul tău caracter.

JOHN : Blestemat, eh !

OWEN : Blestemat, da, pentrucă de data aceasta n'ai avea dreptate de loc. Nu vreau să spun că biletul era dela Kenneth Wayne. (*John are un gest de nerăbdare*). Dar dacă ar fi fost... și fetița ar fi înamorată de dânsul... Cine ești tu să comanzi inimilor ? E un tânăr foarte bun din toate punctele de vedere...

JOHN (*tremurând de emoție dar reținându-se*): E fiul celui ce mi-a pricinuit cea mai mare durere... și tu o știi ! E fiul lui... același sânge, același nume. Și chiar în grădina aceasta... acum cincizeci de ani. Erai și tu... și-ai văzut fața ei îngălbenindu-se...

palidă... palidă... Și m'ai văzut pe mine trăind aici, timp de cincizeci de ani, fără dânsa... Și acum îndrăsnești să aduci un bilet dela băiatul lui... pentru Kathleen... a mea ?

OWEN : Lasă... John...

JOHN : Să nu mai vorbești cu mine, Owen ! Nu mai pot asculta nimic ! (se îndreaptă spre casă. De lângă scări, vorbește fără să se întoarcă). Poate că-mi voi schimba hotărîrea... dar în clipa aceasta simt că n'am s'o fac niciodată... S'a terminat cu partidele noastre, doctore...

OWEN : Dar John... Nu fii mereu același bătrân încăpățânat...

JOHN (*emoționat dar inflexibil*): „Sunt“ un bătrân încăpățânat... Așa sunt. Te asigur. Noapte bună. (*Iese fără să se mai întoarcă. Owen privește în urma lui și își apleacă capul de brațul rezemat de grilaj. Dacă ar fi un copil ar plânge, dar cum nu e, își scoate batista din buzunar și-și suflă nasul. Scoate bucățile scrisorii și le privește, apoi le bagă la loc cu un ușor surâs trist. Privirea îi cade pe marioneta din nișă ; o ia încet și o privește. De departe se aude un glas de fată...*)

KATHLEEN (*așară din scenă strigând*): Oh ! Opriți-l... Opriți-l !...

O VOCE (*așară din scenă*): Bagă de seamă !

KATHLEEN : Opriți-l ! (se aude galopul unui patruped și apare Kathleen pe creasta zidului, gășând). Slavă Domnului !

OWEN : Kathleen ! Ce este ?

KATHLEEN : Taurul Anley-lor m'a urmarit prin tot câmpul de pătlăgele... (privind peste zid). Hai ! Fugi ! Du-te la naiba cu stăpânul tău cu tot... Era să mor de frică ! (Lui Owen). Avea niște ochi... ! Willie, dă-l afară ! Dă-mi mâna doctore Owen, te rog : vreau să cobor....

OWEN (ajutând-o) : Uite... pe aici...

KATHLEEN (coborînd) : Trebuie să am pe fustă o ruptură cât toată provincia... (privește). Nu-i chiar atât de mare... Deh, e o minune că mai sunt aici. Unde-i unchiul John ?

OWEN : In casă (se duce să-și ia bastonul).

KATHLEEN : Am marmeladă de căpșune să vă servesc la ceaiu... Mi-a dat-o văduva Datchet. Hai cu mine dragă doctore...

OWEN : Eu... ?! Cred că nu, Kathleen (se întoarce).

KATHLEEN : Ce ai doctore ? Te-am supărat cu ceva ?

OWEN : Nu, scumpa mea.

KATHLEEN : Știi... eu fac atâtea pozne, că... Dar atunci ce este ? Știri rele ?

OWEN : Am avut o ceartă gravă cu unchiul tău...

KATHLEEN : Oh, dacă-i numai pentru atâta. Eu mă cert cu unchiul odată pe zi și de două ori duminica și sărbătorile...! Asta nu-i nimic!... Hai, vesel! Să mergem și să încheiem pace... (*il ia de mână să-l conducă în casă*).

OWEN : Nu, draga mea... Mi-a și spus să nu mai dau niciodată pe aici...

KATHLEEN : Bine... bine... nu trebuie să dai... că nici n'ai plecat... ești încă aici... (*il trage din nou*).

OWEN (*plăcându-i să fie rugat*): Nu... nu... eu simt când prezența mea nu-i dorită...

KATHLEEN : Parcă ați fi doi copii! Nu vă pot lăsa singuri cinci minute, că și săriți unul pe altul! Ce s'a mai întâmplat de data asta : v'ați certat dela „Domino“ ?

OWEN : Nu dela domino. Pentru tine.

KATHLEEN : Pentru mine ?

OWEN : Și pentru Ken! (*Kathleen tresare*). Mi-e frică că m'am purtat ca un prost. Aveam alt bilețel dela Ken pentru tine, am încercat să-l strecor lui Ellen și el a observat.

KATHLEEN : Și l-a cetit ?

OWEN : Nu.

KATHLEEN : Slavă Domnului! Unde-i ?

OWEN : In buzunar la mine.

KATHLEEN : Dă-mi-l, te rog!

OWEN : E în bucăți (*arată bucățile*).

KATHLEEN : In ce hal l-ai rupt.

OWEN : Am fost nevoit ! S'a repezit la mine și a 'ncercat să mi-l smulgă din mână cu forța...

KATHLEEN : Deh... n'are nicio importanță... Toate biletele lui Ken sunt la fel. Aș putea să le cetesc cu ochii închiși ! Și s'a supărat rău de tot ? (*Owen face semn că da*). S'a făcut... s'a făcut ! Problema e, ce atitudine va avea față de noi ?

OWEN : Mi-a trântit un sac de vorbe urâte în cap și cred că vine rândul tău...

KATHLEEN : Nu știu... doctore. De ce-l urăște atâta pe Ken ? Că nu i-a făcut vre-un rău niciodată...

OWEN : Da... sigur... Ehm... Vezi ? Eu cred că John are să-ți explice totul când va socoti el că-i momentul...

KATHLEEN : Spune-mi doctore, măcar puțin !...

OWEN : Nu.

KATHLEEN : Un pic... atâta doar (*arată cu degetul*).

OWEN : Nu pot să scot o vorbă fără voia lui.

KATHLEEN : Da ! Eu am înțeles totuși ceva : Că-i vorba de o faptă care-l privește pe tatăl lui Ken și pe logodnica unchiului John, mătușa mea Moonyeen, cu mulți ani în urmă. Oh !... ce lume ciuda ă (*trece spre stân-*

ga să stea). Intotdeauna e unul care iubește și altul care n'are drept să iubească... și când ți se spune că există un bărbat la care nu trebuie să sperii... tocmai pe acela te împinge dorul să-l ai... (*stă pe bancă*).

OWEN : Kathleen !

KATHLEEN : E chiar așa ! Dacăș fi primit un bilet dela Willie Ainley, unchiul John i-ar fi făcut cu totul altă „sărbătoare”.

OWEN : L-ar prefera pe el, nu-i așa ? (*ia bastonul*).

KATHLEEN : L-ar prefera ? Dar mi-l aruncă în gât de dimineața până seara ! Lasă-mă să te întreb ceva, dragă doctore. N'ai primit niciodată „o declarație” ?

OWEN (*surâzând*) : Din păcate, nu.

KATHLEEN : Eu am primit... acum zece minute (*stânga din spate*).

OWEN : Tânărul Ainley ?

KATHLEEN (*facând semn că da*) : Pe câmpul cu pătlăgele...

OWEN : Și ce ți-a spus ?

KATHLEEN : Vrei să știi ce mi-a spus ? că eu sunt pentru el sfânta Cecilia și Elena din Troia unite la un loc și că el nu poate dormi noaptea de pasiune.

OWEN : Și pe urmă ?

KATHLEEN : Pe urmă... din partea mea, n'are decât să și moară de insomnie.

OWEN : Și i-ai spus așa ?

KATHLEEN : Tocmai eram gata să-i spun... când a apărut binecuvântatul acela de taur și ne-a întrerupt...

OWEN : Păcat.

KATHLEEN : Păcat ? taurul e un adevărat gentilom. A înțeles că nu vreau să mă mărit cu Willie ! Sunt sigură că e un taur de rasă irlandeză.

OWEN : Ești cam nedreaptă cu băiatul.. E un băiat de treabă.

KATHLEEN : Da, este și mai-e o partidă ideală, care oferă garanții de viitor... Știu discursul acesta pe de rost, dragă doctore. Aș muri însă de răs numai la ideea de a mă vedea nevasta lui Willie.

OWEN : Cred c'ai făcut rău, Kathleen, că l-ai încurajat prea mult pe Kenneth Wayne... (*se apropie de marionetă*)

KATHLEEN : Soarele ca să strălucească are nevoie să fie încurajat ? Cine și-ar fi putut închipui că eu aș putea ajunge...

OWEN : Până aici unde-i ajuns ?

KATHLEEN : Și încă mai departe, doctore !

OWEN (*ia marioneta*) : Și Ken... simte și el ca și tine ?

KATHLEEN : Cred că da. Altfel ar însemna că e cel mai mare actor din lume (*observă marioneta în mâinile doctorului*). Ah ! Doctore... nu trebuie s'o atingi niciodată...

Dă-mi-o mie (o ia). E primul lucru pe care l-am învățat când am venit aici la unchiul John. „Nimeni să nu se atingă de d-ra din menuet“.

OWEN (*despre păpușă*): Kathleen, asta-i o chestie care mie nu-mi place de loc. Aș dori să n'o mai văd...

KATHLEEN: Aș dori și eu... Dar unchiul preferă să se despartă de orice... afară de...

OWEN: Nu e sănătos... interesul lui pentru jucăria asta și nu-s sănătoase nici ideile lui despre nopțile cu lună... când ea, zice el, că apare aici în grădină.

KATHLEEN: Adevărat... am ajuns să-mi fie frică în nopțile cu lună... E ceva straniu... O are dela ea, nu?

OWEN: Dela Moonyeen? Da... cred că da... Mi-a spus, mi se pare, că era o amintire dela un bal...

KATHLEEN: De fiecare dată când îl văd privind dela fereastră dacă a răsărit luna, mă prind fiorii...

OWEN: Superstiții toate (*vrea să ia marioneta*). N'ai idee ce poftă aș avea s'o sparg în mii de fărâme...

KATHLEEN (*reluând-o*): Oh, te rog... Nu te-ar ierta niciodată.

OWEN: Dar e absurd! Dă ocazie să-l creadă nebun toată lumea și într'adevăr...

KATHLEEN : Dacă l-ai vedea ce face în nopțile cu lună, aici în grădină...

OWEN : Ce face ?

KATHLEEN (*privind în jur să se asigure că n'o vede nimeni*): Se așează aici... (*indică un scaun lângă masă*) și când lumina lunii bate drept în zidul acela ia pe d-ra din menuet și o ridică sus în raza lunii până ce umbra ei se încadrează în poartă.

OWEN : Și atunci ?

KATHLEEN : Atunci... nu știu ce se întâmplă. Mi-e prea frică să privesc... Am încercat să-mi adun tot curajul dar... E ceva... parcă de dincolo de mormânt, de pe lumea cealaltă.

JOHN (*din casă*): Tu ești Kathleen ?

KATHLEEN : Da, unchiule. Ai nevoie de mine ? (*așează repede marioneta în nișă*).

OWEN : Eu mă duc... (*se îndreaptă spre poartă*).

KATHLEEN : Nu, rămâi.

JOHN (*intrând*): Ora ceaiului a cam trecut... Mă întrebam tocmai... (*il vede pe Owen*). Oh, iartă-mă. Credeam că erai singură (*se întoarce să plece*).

KATHLEEN : Nu unchiule, pentru ce ? Vino o clipă...

JOHN : Ce spui ?

KATHLEEN : O clipă, lângă mine... (*John se întoarce cu un aer de mare dem-*

nitate). Hai... lăsați-o încurcată... sunteți o pereche de gentlemen foarte demni, dar știți ce cred eu despre voi?

JOHN: Nu... și nu vreau să știu!

KATHLEEN: Și totuși ai să știi! Eu cred că sunteți și o pereche de scumpi dar încăpățânați copii... (*Owen și John se întorc spre ea*) și că aveți dreptate să vă fie rușine unul de altul! (*Owen și John se întorc din nou spre ea*). Vieța e scurtă și voi ați petrecut-o atât amar de ani împreună, că vi s'ar opri inima în loc dac'ați afla că unuia din voi i s'ar clinti un fir de păr... Poate nu-i așa?

JOHN: Nu te privește...

KATHLEEN: Cum poți vorbi astfel când totul a fost din pricina mea?

JOHN (*întrerupând*): Dela cine era biletul?

KATHLEEN: Cum să știu dacă nu l-am primit?

JOHN: Termină cu felul acesta de-a vorbi!

KATHLEEN: Bine domnule... spuneam... deci...

JOHN: Intră în casă!

KATHLEEN: După ce vei face pace cu doctorul.

JOHN: Să mă ia dracul dac'am să fac!

KATHLEEN: Să mă ia dracul dac'am să intru în casă!

JOHN (*strigă*): Nu vreau ca fiul lui Wayne să-ți trimită bilete! Nu voiu îngădui niciodată!

KATHLEEN: Bine... atunci îndată ce-l văd... am să-i spun...

JOHN: Eu nu vreau să-l vezi!

KATHLEEN: Cum am să-i spun dacă n'am să-l văd!

JOHN: Ii poți scrie!

KATHLEEN: Adevărat?... Pot să-i...

JOHN: Nu, Nu poți să-i scrii! E o conspirație aici...

KATHLEEN: Nicio conspirație. E pur și simplu că doctorul l-a întâlnit pe Ken și Ken probabil i-a spus: Vreți să-mi duceți biletul acesta? și doctorul Owen probabil că a răspuns: „Nu“. Dar Ken probabil că a insistat: „Kathleen m'a asigurat că mi l-ați putea duce“... Și atunci... cum doctorul Owen nu e în stare să-mi refuze nimic... Deci, toată vina e a mea, vezi? Și acuma pace, nu? (*nu răspund și se întorc amândoi*). Vă jur că aceasta-i tot adevărul! Eu n'am să uit niciodată chiar dacă voi sunteți în stare, că doctorul Owen a stat în fiecare noapte alături de mine să vegheze pe unchiul John, când se părea că-i venise în minte să ne răsească, anul trecut și cum îi curgeau lacrimile de bucurie când pericolul trecuse... Și chiar dacă voi ați uitat eu îmi voiu aminti

mereu, că unchiul a pus ipotecă pe casa lui bătrânească, să facă rost de bani, când cel mai bun prieten al lui era în nevoie...

OWEN (*mirat*): Dar John! Mi-ai spus că-i aveai din economii! Pentru ce nu mi-ai spus adevărul?

JOHN (*nervos*): Și pentru ce era să-ți spun? Vrei să le știi pe toate, întotdeauna d-ta! La urma urmei mi-ai restituit banii... așa că...

KATHLEEN: Da, și toate acestea trebuie șterse pentru un fleac de ceartă stupidă. Dacă doctorul Owen nu mai calcă pe aici, grădina asta va fi ca deșertul Saharei... Și pe mine m'ați crescut amândoi... Sunteți singura familie pe care am avut-o (*izbucnește în plâns*).

JOHN: Kathleen, micuța mea...

OWEN: Lasă... drăguța mea... (*amândoi o mângâie*).

JOHN (*privind pe Owen pe deasupra capului ei*): Owen, cum naiba nu reușești să-ți stăpânești oribilul tău caracter... Iată... mi-ai făcut copila să plângă... Fir'ar dracul dracului...

KATHLEEN (*îmbrățișându-i*): Oh... așa mai merge! Știam eu că se rupe ghița dacă-ți scot din gură un blestem... (*injurătură*). Nimic nu contează în lume mai mult ca prietenia (*amândoi sunt nehotărâți*). Haidem, e

gata ceaiul și ne așteaptă... Invită-l pe doctorul Owen să intre. Vreau să vă văd intrând împreună (*ii privește rugător*).

JOHN (*după o clipă, afectând indiferența*): Bine, bine... Ai dori un pic de ceaiu... Owen?

OWEN (*ocazional*): Deh... o ceșcuță... (*o pauză stingeritoare și John intervine*).

JOHN: Ei... și ce mai aștepti? O să se prefacă în otravă ceaiul acela! Ne așteaptă de un sfert de oră! (*intră amândoi în casă*).

KATHLEEN (*râzând*): Spuneți lui Ellen să vă servească prăjitura care am făcut-o azi de dimineață! (*se duce spre bancă și ia foarfecele din coșuleț. Willie Ainley apare pe creasta zidului*).

WILLIE: Ehei! Kathleen ești singură?

KATHLEEN: Cred că da.

WILLIE: Pot să-ți spun două vorbe?

KATHLEEN: Dacă nu ești cu taurul după tine, da.

WILLIE: Dar nu face rău nimănui.. Imi pare rău că te-a speriat.

KATHLEEN: Nu m'a speriat, m'a făcut pur și simplu să alerg... Ei, hai! Nu mai sta acolo... Coboară!

WILLIE (*coborînd*): Unde-i domnul Carteret?

KATHLEEN: In casă cu doctorul Owen.

WILLIE: Și se întoarce repede?

KATHLEEN : Mă tem că nu.

WILLIE : Cum spui?

KATHLEEN : Am vrut să spun... cred că nu.

WILLIE : Mai înainte nu mi-ai dat nici-un răspuns la întrebarea mea Kathleen...

KATHLEEN : Din cauza taurului Dumnezeu să-l binecuvinteze.

WILLIE : Kathleen... nu-ți mai bate joc de mine... Nu m'ai lăsat să-ți spun nici jumătate din ce aveam de spus.

KATHLEEN : Eu cred c'ai spus dublu.

WILLIE : Ne cunoaștem de atâția ani...

KATHLEEN : Poate că tocmai aici e răul...

WILLIE : Și cum ? Nici nu vrei să te gândești ?

KATHLEEN : M'am gândit. Dar gândurile mele aleargă ca într'un cerc și ajung mereu la aceeași vorbă și vorba aceea e „nu”, dragă Willie.

WILLIE : Dar eu sunt un om simplu de încredere. Te poți bizui pe mine și poți fi sigură că voi fi mereu același... Nu mă voi schimba niciodată...

KATHLEEN : Cât despre asta... sunt foarte sigură Willie !

WILLIE : Deh, asta înseamnă mult pentru o femeie... În ziua de azi... cu bărbații... e

mai mare chinul să-i păstrezi decât să-i prinzi...

KATHLEEN: Și pe de altă parte sunt bărbați de care nu reușești să te desprinzi...

WILLIE: Sigur, cine se căsătorește astăzi... înfruntă riscuri... Femeile se schimbă foarte ușor după căsătorie...

KATHLEEN: Văd că tu cunoști foarte bine femeile, Willie.

WILLIE: Oh, eu nu fac nicio aluzie la tine... Dacă tu te înflăcărezi cam ușor e numai pentru că nimeni n'a știut să te... conducă... Tu ești la fel cu Betty... când am pus hamul pe ea toți pretindeau că va rămâne un animal sălbatic... și-acuma ai văzut-o cum trage la căruță... e mai blândă ca un mieluşel.

KATHLEEN: Eu însă prefer să rămân un animal sălbatic... E în zadar Willie... Nu pot să mă mărit cu tine...

WILLIE: Imi pare rău.. Sunt sigur că faci o mare greșală (*doctorul Owen apare pe scări*).

OWEN: Kathleen! N'ai spus tu să-i cerem lui Ellen... Oh, ce mai faci, Willie?

WILLIE (*mohorît*): Bine doctore, mulțumesc (*aprinde o țigare*).

OWEN: Bravo ție... (*către Kathleen*). N'ai spus tu să-i cerem lui Ellen o prăjitură pe care-a făcut-o azi dmineață?

KATHLEEN : Da.

OWEN : Eu nu sunt surd... John spune că n'a auzit și nu voia să i-o ceară...

KATHLEEN : Spune-i c'am spus eu... E o prăjitură cu fructe glasate.

OWEN : Are și nuci ?

KATHLEEN : Da.

OWEN : Mă duc imediat să-i comunic... (dă să plece. Aude un fluierat de peste zid și îl aude și Kathleen). Ce pasăre o mai fi și asta, nu-i cuc ?

KATHLEEN (inocentă) : Ce este ? Eu n'am auzit nimic, doctore (se apropie de zid. De peste zid cade așvârlit de Kenneth, un trandafir și se oprește la picioarele lui Kathleen care îl ridică repede și se adresează lui Owen). Fugi doctore și ține-l pe unchiul John cât mai mult în casă. Măine dimineață am să fac o rugăciune specială pentru d-ta.

OWEN : Să încerc... Dar știi bine cum e dânsul (Kathleen împinge pe doctor în casă. Willie observă trandafirul în mâna lui Kathleen, crede că e pentru el și se apropie surâzând).

KATHLEEN : Parcă spuneai că trebuie să faci cumpărături în oraș, Willie ?!

WILLIE : Cumpărături ? Nu cred. Nu.

KATHLEEN : Nu. Cred și eu... (Kenneth Wayne apare vesel).

KENNETH : Noroc Kathleen !

KATHLEEN : Noroc, Ken.

KENNETH : E pe aici ?

KATHLEEN : Unchiul ? E în casă. E o minune că-s singură. (*Willie tușește*).

KENNETH (*observând pe Willie*): Și atunci Willie e numai umbra ta.

WILLIE : Salve Wayne... Ehm... Kathleen. Cred că trebuie să fac niște cumpărături în oraș. Mă iertați ?

KATHLEEN : Oh, vrei să pleci, Willie ?

WILLIE : Da, trebuie să mă grăbesc. La revedere Wayne. La revedere, Kathleen... cât despre ce ți-am spus... dacă cumva te răsgândești... (*Kathleen surâde lui Ken și nu răspunde*). Bine... Cu bine... (*saltă zidul și dispare*).

KATHLEEN (*după ce Willie a dispărut*)
De ce-ai venit aici. Dacă află mă jupoaie de vie.

KEN (*privind în jur*): Ce frumoasă grădină.

KATHLEEN : N'are să-ți mai pară frumoasă dacă ne surprinde...

KEN : Ai primit bilețelul meu ?

KATHLEEN : Nu.

KEN : Dar eu ți l-am trimis.

KATHLEEN : Și l-a primit el.

KEN : Oh, Doamne !

KATHLEEN : Și ce mi-ai scris ?

KEN : Să vii în spre mine, lângă biserică.
Am așteptat atâta...

KATHLEEN : Bine, acum nu mai aștepta... (se preface că-l dă afară): Trebuie să pleci Ken...

KEN : Vino și tu cu mine...

KATHLEEN : Nu se poate... Mă chiamă unchiul dintr'un moment într'altul...

KEN : Atunci mai stau eu o clipă... (se apropie de bancă).

KATHLEEN : Ajută-ne Doamne! Nu poți rămâne Ken...

KEN (surâzând): Stai să vezi! (se așează).

KATHLEEN : Oh, Sfântă Fecioară! După cele ce s'au întâmplat... Dă Doamne bine...

KEN : N'ai grijă... Stai și tu aici, alături și spune-mi...

KATHLEEN : Dacă ne vede?

KEN (surâzând): Prefă-te că nu mă vezi!

KATHLEEN (stând lângă el): Unchiul John, tu știi, vede grozav mai ales când e vorba de tine...

KEN : Adevărat Kathleen?

KATHLEEN : Adevărat. Ce?

KEN : Crezi că în ceea ce mă privește vede bine?

KATHLEEN : Nu știu... (indicând di-

stanța dintre ei). Poate mai bine... că eu sunt mioapă...

KEN (*apropiînd-o*): E bine așa?

KATHLEEN: Eu... eu... Ai să vii la balul dela Drake? Am putea să ne întâlnim acolo. Nu am o rochie întocmai cum trebuie, dar de venit tot vin...

KEN (*amintindu-și ce avea de spus*): Oh, eu venisem să discut cu tine...

KATHLEEN: Va fi și o orchestră adusă special și un bufet cu răcoritoare comandat la cel mai mare cofetar din oraș! Oh, ce frumos e să fii bogat! Am să-ți rezerv câteva dansuri, Ken! Dacă vrei...?

KEN: Sigur că vreau... numai că...

KATHLEEN: Numai că? Oh, dacă este și un „numai că” atunci... n'ai grijă, nu-ți rezerv nimic...

KEN: Kathleen dragă, tu știi cât aș vrea...

KATHLEEN: Știu c'ai spus „numai că”.

KEN: Dar n'ai înțeles...

KATHLEEN: Vrei să dansezi cu mine... da ori nu?

KEN: Sigur că vreau! Și încă toate dansurile!

KATHLEEN: Eh, așa mai merge.

KEN: Numai că...

KATHLEEN: Sfinte Dumnezeule, păzește-mă! Mai bine spune tot... Spune... (*se ridică*). Eu plec...

KEN (*se ridică și o prinde de mână*):
Kathleen!

KATHLEEN: Nu. Trebuie să mă duc...

KEN: Dacă te duci... nu pot să-mi iau rămas bun... Măine plec.

KATHLEEN: Ce spui?

KEN: Pentru asta am venit... și ți-am scris și biletul... Aș înnebuni de plăcere să dansez cu tine... numai că... (*Kathleen face un gest de necaz, bate cu piciorul și se întoarce brusc gata să intre în casă. El o urmează*). Kathleen dragă.. N'am să fiu aici... Plec mâine... poate pentru totdeauna...

KATHLEEN (*întorcându-se*): Kennet!

KEN: I-adevărat, dragă... și n'aș fi putut pleca fără să te revăd... Orice ar avea unchiul tău împotriva mea, împotriva noastră... Intre noi... și cum ți-am spus... s'ar putea să nu mă mai întorc...

KATHLEEN: Pleci de acasă dela tine?

KEN: Da, Kathleen.

KATHLEEN: Și s'ar putea să nu te mai întorci?

KEN: Deh... s'ar putea... să și...

KATHLEEN: Ken, eu nu înțeleg...

KEN: Trebuie să-mi ajung regimentul. Plec la luptă, Kathleen!

KATHLEEN: Războiul!... Știi în primul moment am crezut că pleci să te însori sau cam așa ceva...

KEN (*râzând*): Nimic de felul acesta (*se apropie de ea*). N'aş putea pretinde niciunei fete să se mărite cu mine și eu să plec și s'o las singură... Poate că mă întorc mutilat... Sau nu mă mai întorc... și n'ar fi drept...

KATHLEEN: Eu nu mă gândesc la „orice fată“...

KEN: Dac'aş vrea să mă însor, n'aş avea nevoie să mă duc departe de aici... ca să-mi gădesc...

KATHLEEN: Nu?

KEN: Aş sta aici pe loc...

KATHLEEN: Vrei să spui că...

KEN: N'am nevoie să-ți spun...

KATHLEEN: Și ce te face să crezi c'ai găsi aici o soție bună...

KEN: Este un motiv...

KATHLEEN: Nu-i un motiv serios... Sunt o mulțime de fete frumoase pe aici prim-prejur...

KEN: Pentru mine e una singură... Când va sosi timpul...

KATHLEEN: Când va sosi timpul? ...Ah! Am o noutate pentru tine... Este cineva care vrea să mă ia de nevastă....

KEN: Asta nu-i o noutate...

KATHLEEN: Și probabil că am să-i spun „da“.

KEN (*echivoc și surâzând*): Așteaptă înțai să te ceară el...

KATHLEEN : M'a și cerut... acum o jumătate de oră.

KEN (*deodată gelos*) : Te-a cerut cineva de soție ?

KATHLEEN : Da... adică așa a vrut el să înțeleagă... Numai că... pentru mine... o asemenea propunere...

KEN (*furios*) : Cine-i ? Bert Henley ?

KATHLEEN : Nu. Va veni și rându-lui, dar nu-i el.

KEN : Atunci Bob Datchet ?

KATHLEEN : Nu... El n'ar îndrăсни... Dar cum îți spuneam... pentru mine... o asemenea propunere de căsătorie... e...

KEN : Vrei să-mi spui cine te-a cerut ?

KATHLEEN : Și tu vrei s'ascuți care e părerea mea despre o propunere de căsătorie ? Nu se știe niciodată... poate că într-o zi are să-ți servească...

KEN : Da dragă, te rog, spune.

KATHLEEN : Mai întâi, tânărul pretendent trebuie să se convingă că intențiile sale sunt pe placul meu...

KEN : Natural.

KATHLEEN : Ai băgat asta în cap ?

KEN : Sigur... și pe urmă ?

KATHLEEN : Pe urmă... după ce-a ales un loc cum trebuie... să spunem o grădină, sau așa ceva... și o oră potrivită... deh, ca acum sau chiar și ceva mai târziu...

KEN : Și ?

KATHLEEN : Trebuie să spue : dorința mea de multă vreme e să vă pun o întrebare.

KEN (sec) : Foarte respectuos și foarte corect.

KATHLEEN : Și după ce eu i-am răspuns : „Foarte interesant... și pe urmă ?“ El trebuie să-mi prindă mâna cu drăgălășenie și să-mi ceară cu glas tremurător din cauza sentimentelor sale puternice : „Miss Dunganon... Kathleen. Pot să-ți spun Kathleen ?“. Astfel trebuie să înceapă o propunere serioasă... Așa am cetit eu într'o carte...

KEN : Acum dă-mi voie să văd dacă am înțeles bine... Grădină este...

KATHLEEN : Da...

KEN : Ora mi se pare destul de potrivită...

KATHLEEN : Da.

KEN : Cum ai spus că începe ?

KATHLEEN (*glumind*) : „Dorința mea de multă vreme e să vă pun o întrebare“.

KEN (*apropiindu-se*) : Ah, da. „Dorința mea de multă vreme... (*John apare pe scări. Kenneth îl vede*)“.

KATHLEEN : Dă-i înainte.. Ai spus foarte bine... (*observă privirea lui Ken se întoarce și-l vede pe John*). Sfinți din ceruri ! Unchiul John ! Bună seara unchiule... Noi.. Kenneth Wayne e aici... (*John privește fix*

pe *Kenneth*). A venit numai o clipă... A stat aici numai o clipă... și peste altă clipă pleacă...

KEN (*respectuos*): Domnule Carteret. (*John îl privește cu mare efort*).

JOHN: Nu-mi place, Kathleen, să constat că ai memoria foarte slabă.

KATHLEEN: Adevărat unchiule.

JOHN: Doriți a fi atât de bun să ne lăsați, domnule Wayne?

KEN: Aveți dreptul să mă concediați, domnule, e natural, dar eu vă rog... Să nu credeți că nu vă păstrez tot respectul cuvenit... Pe de altă parte Kathleen are tot dreptul să-și aleagă prietenii...

JOHN: Cât timp Kathleen va sta sub acoperișul meu „eu” am dreptul să-i aleg prietenii... Regret că nu pot fi ospitalier și te rog să înțelegi clar că pe viitor prezența dumitale aici nu poate fi dorită...

KATHLEEN: Unchiule John... E toată vina mea!

KEN: O clipă Kathleen! Domnule Carteret, poate va veni o zi în care îi voi cere lui Kathleen să se căsătorească cu mine... și dacă ea va consimți...

JOHN (*stăpânindu-se*): Kathleen, poți să-mi faci plăcere să te duci în casă?

KATHLEEN: Oh, dragă unchiule John...

JOHN: Te rog ..

KATHLEEN : Bine... (se adresează lui Ken). Imi pare rău, Ken...

KEN : Și mie (Kathleen intră în casă ezitând).

JOHN : Și acum, domnule Wayne...

KEN : Domnule Carteret, într'adevăr, eu nu înțeleg de ce vă purtați cu mine în felul acesta...

JOHN : Chestie de păreri...

KEN : Sunteți cunoscut ca om drept...

JOHN : Sper.

KEN : Dar nu sunteți cu mine.

JOHN : Crezi d-ta ?

KEN : Aversiunea contra mea nu are nicio rațiune...

JOHN : Acela ce trebuie să judece aceasta, sunt eu, domnule Wayne.

KEN : Cred că aveți împotriva mea pre-judecăți fără nicio bază.

JOHN : Dumneata ești un Wayne... și asta e baza.

KEN : Dar e o nedreptate.

JOHN : Nu cred.

KEN : Dacă motivul e în oarecari neînțelegeri cu tatăl meu... Nu știu precis despre ce e vorba... dar știu că tata...

JOHN : Și eu știu...

KEN : A fost întotdeauna considerat un om de onoare.

JOHN : D-ta poți să continui s'o crezi...

KEN : Nu aveți dreptul, domnule...

JOHN : Aș fi gata să i-o spun drept în față, dacă ar trăi!

KEN : In orice caz, eu am dreptul să fiu judecat ceea ce sunt... Cât despre neînțelegerile cu tatăl meu...

JOHN (*aspru*): Vorbești cu mare ușurință despre „neînțelegerile“ dintre mine și tatăl dumitale... și îngăduiu numai pentru că spui că nu cunoști faptele...

KEN : Am avut câteva indicii... Dar acum vreau să le cunosc.

JOHN : Mama dumitale nu ți-a spus nimic înainte de a muri?

KEN : Nu domnule. S'a simțit foarte nenorocită cât timp a stat aici, dar niciodată n'am știut din ce cauză...

JOHN : Evident c'a vrut să te cruțe și atunci n'ar fi drept să desvăluiesc eu un secret pe care ea a dorit să-l ascundă... Iartă-mă, domnule Wayne, dar timpul meu e limitat... (*se întoarce să plece*).

KEN : O clipă domnule Carteret.

JOHN (*întorcându-se repede*): E inutil. Te rog să înțelegi categoric că niciodată nu va putea fi vorba de o căsătorie...

KEN : O clipă domnule... Imi pare rău că sunt constrâns să vă rog... dar eu trebuie să plec mâine pe front și s'ar putea... să nu

mă mai întorc... Pot să-mi iau rămas bun de la Kathleen... numai rămas bun?

JOHN: Nu, nu cu voia mea.

KEN: Atunci am dreptul să vă spun că am să-mi iau rămas bun chiar fără voie, dacă voi reuși...

JOHN: Mi-e teamă că n'o să reușești...

KEN: Asta e încă de văzut! Sper să regretați într'o zi nedreptățile ce mi le faceți. O iubesc pe Kathleen și ea mă iubește.

JOHN: A spus ea?

KEN: Nu încă, domnule, dar acesta e un lucru ce n'are nevoie să fie spus... și să nu contați prea mult pe posibilitatea că nu mă voi întoarce... Războiu, nerăzboiu, am să mă întorc, domnule Cartéret și-am să mă însor cu Kathleen, cu sau fără voia d-tră (*iese repede*).

JOHN (*rămâne nemișcat privind în urma lui. Lumina scade. Kathleen iese din casă cu băgare de seamă, se duce la poartă și-și reazimă capul plângând ușor... John se întoarce și-o privește. Când îi vorbește, vocea lui are ezitări din cauza emoției*). Kathleen dragă... și pe mine... pe mine nu mă iubești?

KATHLEEN: Da unchiule... dar îl iubesc și pe el.

JOHN: Vino aici, copila mea... (*stă. Ea se apropie încet*). Nu mai ai încredere în

mine? Am stat nedesl'p'it de tine când erai mică... mică...

KATHLEEN: Da, dar acum sunt femeie... și inima mea...

JOHN: Timpul are să te vindece...

KATHLEEN: Te-a vindecat oare pe tine?

JOHN: Ce vrei să spui?

KATHLEEN: Nu e încă atât de vie urta împotriva tatălui lui Ken? Și nu ții încă din inimă dragos ea ta veșnică pentru frumoasa Moonyeen? Vremea n'a distrus nimic...

JOHN (*după o pauză*): Kathleen... cred că e timpul să știi adevărul asupra tatălui celui pe care spui că-l iubești... Ar fi trebuit, poate, să ți-l spun mai înainte. Dar cum putea să-mi treacă prin minte că ai să te îndrăgostești tocmai de un Wayne! (*iși frânge mâinile cu disperare. Owen apare pe scări*).

OWEN (*de pe scări*): Te deranjez, John?

JOHN: Nu. Din contră. Sunt mulțumit că ești și tu... A venit timpul să știe Kathleen ce s'a întâmplat în grădina aceasta acum cincizeci de ani... Erai și tu aici... în seara aceea... Stai Owen (*Owen stă*). Vino Kathleen lângă mine... (*Kathleen stă în genunchi la stânga lui*). Cincizeci de ani în urmă... erau în 18 Iunie, toată casa era în mare fierbere... Era o seară minunată de vară... ca și acum... Grădina

era înflorită... mai înflorică ca astăzi... Totul era la fel, afară de câteva lanterne agățate ici și colo... Era seara uurții mele cu Moonyeen... Sosise chiar în ziua aceea cu sora ei, Mary, mama ta. Avusesem eu dorință să mă căsătoresc în casa tatei și-a tatălui tatălui meu și ea a consimțit. Și când soarele cădea în umbră... în casa noastră bătrânească se aprindeau sute de lumânări... (*pe la ferestrele casei apar multe lumânări*). Sgomotul vocilor și râsetele ajungeau până în grădină (*se aud voci din ce în ce mai clar*) și cineva cânta la harfă o melodie dulce, dulce... (*se aud acorduri din Smilin la harfă*). Pare c'o aud încă... Era melodia mea favorită... Cântecul acela pe care l-ai învățat și tu să mi-l cânti... (*Numeroși invitați cu costume de cincizeci de ani în urmă, apar din casă*). Mai lipsea o oră până la ceremonie, când deodată se auzi clopoțelul dela poartă tras cu violență (*clopoțelul sună. Harfa continuă să cânte, în timp ce lumina scade și se lasă cortina*).

ACTUL II

(Cortina se ridică pe decorul grădinei cum era cu cincizeci de ani în urmă. În scenă Mary Clare și invitații ei (trei bărbați și trei femei) termină decorarea grădinei : atârnă lanterne).

I-ul BĂRBAT (*urcat pe scaun să atârne ultima lanternă*): Nu așa, vezi.

Al II-lea BĂRBAT : L-aș fi agățat mai bine eu.

MARY : Aici e locul cel mai indicat, Edward (*al treilea bărbat e gata să cadă de pe scaun. Se clatină*). Fii atent să nu cazi !

I-a FEMEIE : Ar merita să cadă.

Al III-lea BĂRBAT : Oh, Alicia !

I-a FEMEIE : Și n'ar fi pentru prima dată !

A II-a FEMEIE (*către Mary*): Mary, putem trage câte-o ochiadă în odaia unde se îmbracă sora ta ?

A III-a FEMEIE (*cu interes*): Da, lăsa-ne s'o vedem pe Moonyeen... Mărim de curiozitate...

MARY : Știți bine că nu se cuvine ! Obiceiurile sunt obiceiuri... și pe urmă cred că e foarte preocupată...

TOȚI : De ce ? S'a 'ntâmplat ceva ? (*vorbesc „a soggetto“*).

MARY : A pierdut un talisman pe care-l ținea cu ea de când era copilă. L-am căutat peste tot și nu l-am putut găsi.

Al III-lea BĂRBAT : Deh ! De acum nu mai aveți nicio grijă ! În fața căsătoriei nu mai poate fi nicio piedecă ! (*se uită la ceas*). Mai avem o jumătate de oră.

MARY : Sfinte Dumnezeu ! Și e încă atâta treabă de făcut ! (*către a III-a femeie*). Vrei să-mi ajuți puțin ? (*către ceilalți*). Și voi dacă vreți, vă rog ! Sunt toate lanternele aprinse ?

Al III-lea BĂRBAT : Strălucesc toate !

Al II-lea BĂRBAT : Trebuie să pregătim bomboanele argintate... (*pornesc spre ieșire cu primul bărbat*).

I-ul BĂRBAT : Și să găsim o pereche de pantofi vechi ; știți doar proverbul...

MARY : Adevărat ! (*intră în casă*).

A III-a FEMEIE : Și-o talangă trebuie să găsim pentru trăsura oaspeților. (*intră și ea în casă urmată de primul și al doilea bărbat*).

A II-a FEMEIE : Eu nu înțeleg cum pot exista bărbați care sunt în contra căsătoriei !... (*urmează pe ceilalți și iese*).

Al III-lea BĂRBAT (*care a pus lângă măsută scaunul pe care era suit*. Alicia ! (*îi face semn să-l aștepte și intră în casă cu ea*).

Clopoțelul dela poartă sună de două ori. Din casă se aude muzică și vocea unei femei Ellen mai tânără cu cincizeci de ani iese aranjându-și rochia).

ELLEN : Mai bine mai târziu decât niciodată ! În sfârșit a sosit și torta ! Era și timpul ! *(deschide poarta și intră doctorul Owen mai tânăr cu cincizeci de ani de abia ținându-și răsufarea).*

OWEN : 'seara Ellen. N'am venit prea târziu ?

ELLEN : Nu... că n'a sosit încă torta.

OWEN : Ellen... știi să faci nodul la cravată ? *(arată cravata lui).* Sunt așa de nervos că n'am reușit nici să-l leg cum trebuie și nici să-l mai desleg. Ai fost vreodată martoră la vreo căsătorie, Ellen ?

ELLEN *(innodându-i cravata)* : Nu, domnule. Nici măcar d-ră de onoare ! *(a făcut nodul).*

OWEN *(căutându-se prin buzunare)* : Dacă scap cu vieață din toată afacerea asta, mă jur pe ochii din cap că... Dumnezeuule ! L-am pierdut !

ELLEN : Ce-ați pierdut ?

OWEN : Inelul ! Am pierdut inelul !

ELLEN : Nu se poate domnule ! Poate că l-ați uitat acasă...

OWEN : Da nu l-am uitat acasă, dar m'am întors înapoi și l-am luat. De frică să

nu-l pierd, tot timpul l-am ținut cu mâna în buzunar și-acuma... (*il caută disperat*). Cum apar eu în fața lui John? Nu înțeleg ce gust i-a venit să se însoare (*scoate batista să se șteargă de sudoare și Ellen vede inelul pe degetul cel mic*).

ELLEN : Iată-l domnule ! Era pe degetul d-*tră*.

OWEN : Cum dracu de-a ajuns aici ?!

ELLEN : Puneți-l în buzunarul dela jiletcă. E mai sigur...

OWEN : Ai să vezi că nu stă nici aici... Are să sară afară... Calendarul !

ELLEN : Ce este domnule ?

OWEN : A alunecat în căptușeală ! Trebuie să fi fost o gaură... Ce să fac eu acuma !

ELLEN : Scoateți-vă jiletca și-l gălesc eu....

OWEN (*descheie nasturii și încearcă să-și scoată jiletca fără a-și scoate fracul*). Nici blestemata asta de jiletcă nu mai vrea să iasă acum !

ELLEN : Nici n'o să iasă dacă nu vă scoateți fracul mai întâi...

OWEN : Ai dreptate ! (*iși scoate întâi fracul apoi vesta și le așează pe bancă*). Dacă n'aș fi celibatar convins, mi-ar ajunge seara aceasta ca să mă conving definitiv ! (*Ellen întoarce vesta o scutură și cade inelul*).

ELLEN : Și acum băgați de seamă ce faceți cu el, domnule !

OWEN : Mulțumesc, am să încerc (*în timp ce Ellen îl ajută la îmbrăcat intră din casă Mary Clare. Alte două doamne apar în ușă*).

MARY (*surâzând*): Oh, doctor Harding ! Dar ce faci ? Te îmbraci aici în grădină ? și încă în fața lui Ellen ?

OWEN (*confuz*): Eu... E vina ei... Ea m'a desbrăcat....

MARY (*coborînd*): Doctore !

OWEN : Vreau să spun că... Trebuie să-l văd pe John (*vrea să iasă*).

MARY : Incă nu e gata (*lui Owen*). Ai adus inelul ?

OWEN : Cred că l-am adus dar de jurat nu jur... Da... uite-l aici... (*doamnele intră în casă*).

MARY : Poftim în casă doctore, dansează toată lumea... Ellen, a sosit torta ?

ELLEN : Nu domnișoară. Trebuie să trimitem pe cineva ?

MARY : Sigur, Dumnezeu ! (*Ellen fuge în casă*). Cum se poate imagina o masă de nuntă fără tortă.

OWEN (*bolborosind*): Eu aș prefera-o fără martori....

MARY : Dragă doctore... dacă acuma ești

atât de emoționat ce-o să te faci la nunta duminică ?

OWEN : Să mă păzească și dracii și sfinții (*intră John*).

JOHN : In sfârșit. Halal prieten. M'ai lăsat să mă sbat singur toată ziua. Unde-ai fost ?

OWEN : Am avut de vizitat câțiva bolnavi... iartă-mă...

JOHN : Dragă Mary, e pregătit totul ?

MARY : Tot afară de tortă... Încă n'au trimis-o.

JOHN : Cine-a mai auzit nuntă fără tortă ? Cum de nu ești lângă Moonyeen ?

MARY : A vrut să rămână singură un moment. Mă duc repede la ea. Vrei să-i spun ceva ?

JOHN : Da... numai să n'o emoționeze prea tare noutatea... (*se apropie de ea*). Să-i spui că de abia acum îmi dau seama cât îmi e de dragă. (*Mary râde*).

MARY : Are să leșine de emoție ! (*fuge în casă*).

JOHN (*fericit*) : Bine... Owen...

OWEN (*incercând să suradă*) : Bine. John...

JOHN (*apropiindu-se*) : Știu unde ți-s gândurile...

OWEN : Trebuia să se întâmple... Cred

însă că n'ai să mă uiți de tot din această pricină...

JOHN : Owen ! (*pune un braț pe umărul lui Owen*). Știi bine că nimeni n'ar putea să-ți ia locul...

OWEN : Și totuși toate se vor schimba. Oh... și mie mi-e dragă Moonyeen, e un înger, dar... Toată ziua m'am gândit cum voi putea să-mi reconstruiesc „lumea mea mică” fără tine...

JOHN : Dar nu va fi nevoie... Vom fi trei în loc de doi... iată totul !

OWEN : Deh... vom vedea. Și acum John, trebuie să-ți spun ceva...

JOHN : Spune.

OWEN : Înainte de-a veni aici, am intrat în cafenea să iau ceva pentru emoție...

JOHN : Ei și ?

OWEN : Wayne era acolo. Bea pahar după pahar și vorbea de... ea.

JOHN : Blestemată canalie ! (*face un pas spre poartă. Owen îl reține*).

OWEN : Nu trebuie să faci nimic acum ! Am vrut numai să te pun în gardă... Era turmentat, amenința și avea aerul că e în stare să-și execute amenințările. Tu nu l-ai invitat la nuntă, natural !

JOHN : Sigur că nu.

OWEN : Nu știi dac'ai făcut bine... (*John vrea să spună ceva*). Oh... știi ce gândești despre acest om... și nimeni n'are dreptul să amenințe pentrucă a fost refuzat de o femeie, dar Wayne are un caracter straniu, e un exaltat... și refuzul l-a scos din minți... n'aș fi vrut să-ți spun înainte, dar...

JOHN : Ai făcut bine. Dacă va fi nevoie, am să-l înfrunt... Dar oameni de felul acesta în general nu-s buni decât de vorbe... (*clopoțelul dela poartă sună violent*). Vreun invitat. Hai cu mine în casă să bem ceva în liniște. (*Ellen intră în scenă, John și Owen intră în casă*).

ELLEN (*îndreptându-se spre poartă*): A sta trebuie să fie cel cu torta! (*vorbește în timp ce deschide*). Chiar în ultimul moment... Ca să ni se strângă inimile de frică... (*când porta e deschisă apare Wayne Jeremiah care se reazimă de stâlp râzând. Se clatină puțin. Exprimă liniștea criminală a unei uri innăbușite*). Oh! Domnul Wayne! (*Ellen e surprinsă și înspăimântată*). Credeam că a sosit torta...

WAYNE (*cu limba grea*): Nu, după cât se pare... eu n'am nicio legătură cu nunta aceasta (*vrea să intre*).

ELLEN (*așezându-se în fața lui*): Și a-

tunci ce doriți, domnule? Noi avem foarte multe treburi de făcut...

WAYNE: *Intâi de toate, vreau să intru (o dă la o parte și intră).*

ELLEN (*urmându-l*): Dar nu sunteți invitat, domnule...

WAYNE (*râzând*): Știu! (*râsete în casă*). Nu-i loc la nuntă pentru îndrăgostiții respinși, nu-i așa? Marea crimă e că eu iubesc mireasa, în timp ce mireasa nu mă iubeste...

ELLEN (*cu voce scăzută de teamă să nu fie auzită*): D-tră ați cam băut domnule Wayne... De ce nu plecați acasă liniștit, în loc să veniți aici chiar în astă seară!

WAYNE: Taci (*scoate un bilet din buzunar*). Să-i dai biletul acesta... Aștept aici...

ELLEN (*incercând să-l respingă*): Dar se îmbracă... și n'are timp să...

WAYNE (*amenințător*): Fă ce-ți spun!

ELLEN (*cu mai mult curaj*): Nu, domnule... de ce nu voiți să plecați?

WAYNE: Vreau să-i duci biletul... Înainte de nuntă. Ai înțeles? Trebuie să-l cetească, trebuie! (*Ellen se întoarce și Wayne o prinde de mână*). Eh!... Un moment... Să nu sufli nimănui că sunt aici!

ELLEN (*facând eforturi să-i restituie biletul*): Plecați domnule, plecați repede... Dacă nu... trebuie să-l chem pe domnul Carteret...

(Wayne izbucnește într'un hohot de răs. Ellen terorizată aproape că-i astupă gura cu mâna. Mary Clare apare pe scări).

MARY : Unde ești Ellen ? (vede pe Wayne și Ellen). Oh ! dar ce se întâmplă ?

ELLEN : E domnul Wayne.

MARY : Oh !

WAYNE (cu o scurtă plecăciune) : Respectele mele, d-ră... D-tră ați fost întotdeauna gentilă... bună cu mine... Vreți să-mi faceți bunătatea să dați biletul acesta surorii d-tră ? (ii dă biletul).

MARY (fără să dea importanță biletului) : Jeremiah Wayne, d-ta n'ai dreptul să intri în casa aceasta. Moonyeen nu are nicio vină și dânsa nu te iubește... De ce nu vrei să te resemnezi ca oamenii... și vii să-i faci neplăceri tocmai în cea mai frumoasă zi din viața ei ? (el tace).

WAYNE (cu o spontană viclenie) : Dacă-i dați biletul și mă lăsați să aștept răspunsul, voiu pleca liniștit. Dacă nu, rămân aici cât va ține nunta și nu vă garantez nici ce-am să spun, nici ce-am să fac... alegeți !...

MARY (după o pauză, luând biletul) : Bine... așteaptă aici (către Ellen). Vezi de împiedecă pe domnul Carteret să coboare în grădină. (Ellen intră în casă). Domnule Wayne... o fac silită... Imi dai cuvântul de

onoare că faci ce-ai promis dacă-i dau bile-tul ?

WAYNE (*înclinându-se*): Voiu pleca după ce voiu avea răspunsul.

MARY : Oh, Dumnezeuule ! (*intră în casă. Se aude vocea lui Moonyeen cântând „Smilin trough’’. Vocea se aude dintr’o odaie dela primul etaj. La un moment dat se întrepupe. Jeremiah cade pe un scaun lângă masă cu capul între mâini și Moonyeen în rochie de mireasă apare pe prag. Ellen și Mary încearcă s’o reție de frica lui Wayne. Moonyeen le face semn să intre și Mary se întoarce în casă*).

MOONYEEN (*fixează o clipă pe Jeremiah și apoi coboară scările*): Jerry, foarte drăguț din partea ta c’ai venit. Eram sigură că nu-mi vor lipsi urările tale... (*Jeremiah a tresărit violent la auzul glasului ei. Strânge pumnii dar nu o privește. Ea se apropie și-î întinde mâna liniștită. El vede mâna și încet tremurând, întinde pe-a lui, dar deodată cade în genunchi la picioarele ei, ascunzându-și capul în cutele rochiei*). Jerry ! Jerry !

WAYNE (*ridicându-se*): Nu trebuie să te măriți cu el, nu trebuie ! Spune-mi că nu-i adevărat...

MOONYEEN : Oh, Jerry, nu începe iarăși...

WAYNE : N’am să îngăduiu ! Eu pot

să-ți dau tot ce-ți poate da și el ! Am fost nebun să cedez, făsă să lupt ! Dar nu e prea târziu ! Trebuie să vii cu mine, imediat !

MOONYEEN : Jerry, Jerry ! (*îl fixează lung*).

WAYNE : Nu mă privi așa... Ca și cum m'ai urî... Mie-mi ești dragă și nu mai pot îndura ! Pentru numele lui Dumnezeu Moonyeen ! Nu mai pot... știu, că mă port ca un nebun... dar sunt nebun de dragoste și gelozie ! Nu mai știu, ...Nu mai pot gândi... Trebuie să împiedec nunta aceasta în orice chip ! El nu trebuie să te aibă. Nu trebuie !

MOONYEEN (*cu blândețe*): Cât mă iubești, Jerry !?

WAYNE (*cu patimă*): Mai mult decât orice pe lume, mai mult ca viața... și nu te pot lăsa altuia...

MOONYEEN : Ascultă-mă, atunci. Știi ce trebuie să faci ca să-mi dovedești dragostea ta ? Trebuie să mă uiți... Cu curaj... și să-mi urezi să fiu fericită... Dacă mă iubești trebuie să mă lași să mă mărit cu omul pe care-l iubesc.

WAYNE : Nu pot ! (*se întoarce*).

MOONYEEN : Poți... Trebuie... Ai s'o faci, Jerry ! Acum privește-mă în ochi... (*el se întoarce și o privește*)... și spune-mi că nu vrei decât să fiu fericită... chiar cu prețul fericirii tale...

WAYNE (*suferind*): Când sunt lângă tine, Moonyeen, pot să le îndur pe toate... dar când rămân singur...

MOONYEEN : Când rămâi singur trebuie să repeți în gând : „O fac pentru Moonyeen” și totul va merge bine... Vrei să încerci, Jerry?

WAYNE (*după o pauză consimțind*): Am să încerc...

MOONYEEN (*gentilă, conducându-l spre poartă*): Așa trebuie... așa vreau !... Știu că va fi greu și trist pentru tine... și că nu meriți... dar trebuie să renunți... Mi-ai promis...

WAYNE : Și să nu te mai văd niciodată?

MOONYEEN : Când vei vrea, de altfel... Dar trebuie să-ți aduci aminte de promisiune...

WAYNE (*rămâne lângă poartă, jucându-se cu florile*): Trandafiri... de Iunie... O nuntă în Iunie... Oh, Doamne, Dumnezeu!

MOONYEEN : Urează-mi să fiu fericită... din inimă... (*ii întinde mâna, Wayne se întoarce încet și i-o strânge. Dar atingerea cu ea îl aprinde din nou, o ia în brațe, o îndoăie și o sărută cu violență, cu însetare, ca un nebun, apoi îndepărtând-o fuge pe lângă zid și dispăre. Moonyeen a scos un mic strigăt și când a lăsat-o se sprijină jumătate leșinată pe poartă. Se aude glasul*

lui John care o strigă. John apare pe scări și ea încearcă să-și revină).

JOHN: Moonyeen! Moonyeen! Ești aici Moonyeen?

MOONYEEN: Da.

JOHN (*nelineștit*): Dar ce-i cu tine?

MOONYEEN: Nimic... O felicitare... din partea cuiva ce nu putea să asiste la ceremonie..

JOHN (*râzând*): Adevărat? Credeam c'a venit toată lumea... În casă nu-i loc să te miști... (*ea se apropie de el. El, în lumina ce se vede prin poartă, o vede pentru prima oară în rochie de mireasă. Scoate o exclamație de bucurie și mirare*). Oh! Minunea mea dragă! (*o îmbrățișează încet. Ea începe să tremure de plâns și el o mângâie*). Plângi?... Știu... Și eu...

MOONYEEN: Ține-mă mereu așa... În brațele tale.

JOHN: Nu-i decât dragoste în jurul tău... (*Ea nu mai plânge, îi surâde, caută o batistă și el i-o dă pe a lui*). Am călcat obiceiurile, nu? N'ar fi trebuit să te văd înainte de momentul solemn...

MOONYEEN: Știu.. dar...

JOHN: De acum s'a făcut! Ești într'adevăr minunată! Când te-ai întors spre mine cuprinsă de lumina aceea argintie, păreai o vedenie coborită pe o rază de lună...

MOONYEEN : Nu sunt o fantomă, John, dar te voiu iubi până în ziua când voiu fi... și chiar după... (*surâde printre lacrimi*). Sunt atât de fericită că nu pot decât să plâng...

JOHN : Și eu sunt atât de fericit... că mi-e teamă să-ți spun, că mi-e frică să nu dureze...

MOONYEEN : Va dura veșnic...

JOHN : Scumpa mea... (*ii sărută mâinile. Se aude din casă glasul lui Owen împreună cu altele*).

VOCEA LUI OWEN : Trebuie să fie în grădină.

MOONYEEN : Ne caută.

JOHN : Hai să ne ascundem.

MOONYEEN : Dar nu se cuvine...

JOHN : Și de ce nu ? Mai avem încă o jumătate de oră și vreau s'o petrec cu tine... (*o conduce lângă un boschet și se ascund*).

OWEN (*intrând*): John... ar fi de dorit să fii mai atent cu invitații la nunta ta... S'a rupt ața dela o ghirlandă și-a căzut în capul părintelui... (*se uită în jur*). Oh... nu-i nimeni pe aci... (*Moonyeen râde. John îi face semn să tacă*). Unde naiba s'a dus ? John ! John ! (*vrea să reintre și se izbește de Ellen care iese*).

ELLEN : A venit cu torta ?

OWEN : Nu. Nu l-ai văzut pe domnul Carteret ?

ELLEN : Nu domnule. D-tră n'ați văzut pe Miss Moonyeen ?

OWEN : Nu.

ELLEN : Inelul îl mai aveți ?

OWEN : Nu știu ! Doamne ce noapte !
(*reintră amândoi. Se aud vocile invitațiilor în casă. Moonyeen și John privesc pe furis și apoi vin la bancă. John o ține de mână. Iși surâd unul altuia*).

MOONYEEN : Ar trebui să fiu în casă...
(*vrea să plece*).

JOHN (*reținând-o*) : Nu încă ! E așa de plăcut să faci ceea ce nu se cuvine... Hai să ne jucăm ceva...

MOONYEEN (*surâzând*) : Ce ?

JOHN : Să ne închipuim că eu nu te-am cerut încă de nevastă și că tu n'ai acceptat...

MOONYEEN : In cazul acesta cum îndrăznești să ții brațul în jurul taliei mele ?

JOHN : Oh, niciodată n'ai fost așa de severă !

MOONYEEN (*râzând*) : John ! Hai să ne închipuim că suntem în prima zi când ne-am întâlnit...

JOHN : Mi-ai fost dragă cum te-am văzut... Ți-aduci aminte ? Ți-am cerut mâna în aceeași zi... și tu mi-ai spus da...

MOONYEEN : Nu chiar așa de repede... Vreau să spun că „da” al meu...

JOHN : Nu chiar deodată... puțin după...
Nu știai nici cum mă chiamă...

MOONYEEN : Nici tu pe mine...

JOHN : Te-am privit și inima mi s'a oprit în loc. Mi-am spus : o fată extraordinară ! Pentru mine nu-i alta pe lume. Și tu ce-ai gândit ?

MOONYEEN : Eu m'am gândit așa : Ce tânăr închipuit și obraznic... Nu trebuie să-i dau nicio importanță !

JOHN : Așa ? Atunci mă duc imediat și suspend ceremonia... (*se ridică*).

MOONYEEN : Oh, nu John... iartă-mă... Retrăg totul ! (*se oprește*). Nu-mi mai aduc aminte ce m'am gândit... dar știu că ochii mei au privit adânc în ai tăi și-au văzut... fericirea... căsnicia... și-au înțeles că erai unicul în lume pentru mine...

JOHN : Dragoste ! (*îi sărută mâna*). Și'n timp ce ne gândeam la minunățiile acestea, ți-aduci aminte ce vorbe fără rost ne spuneam ?

MOONYEEN (*consimte*) : Eram lângă poartă... am intrat....

JOHN : Obosită, obosită, aveai o rochie...

MOONYEEN : Roz.

JOHN : Da... și-ai spus... Vă rog să mă iertați, aici locuște Jessica Wayne ?

MOONYEEN : Și tu ai rămas cu gura căscată fără să răspunzi nimic... Mă priveai...

JOHN : Și-am răspuns : Nu, locuiește un kilometru mai sus, tot pe strada aceasta.

MOONYEEN : Și eu... „Oh, Doamne... am venit atât de departe s'o văd. Nu era nimeni la gară și-am venit pe jos până aici“...

JOHN : Și eu, repede ; Imi pare rău, dar d-ra Wayne a plecat ieri în oraș. N'ați înștiințat-o ? Și tu : I-am scris dar poate n'a primit scrisoarea. Ce să mă fac acum ?

MOONYEEN : Și tu ai spus : „E păcat să nu vă odihniți puțin din moment ce-ați ajuns pân'aici... Pot să vă ofer ceva... și când omul meu se va întoarce cu calul, are să vă conducă până la Wayne“.

JOHN : Și caii erau toți în grajd. Mi-era o frică nebună să nu necheze...

MOONYEEN : Oh, John, asta nu mi-ai spus până acum !

JOHN : Trebuia să te rețin într'un fel sau altul.

MOONYEEN : Și pe urmă mi-ai oferit un „sherry“.

JOHN : O albină era cât pe ce să te înțepe... (cu emfază) și eu te-am salvat și cu ocazia aceea ți-am atins părul...

MOONYEEN : Și atunci...

JOHN : Și atunci am spus : Sunteți măritată sau logodită... sau îndrăgostită de cineva ?

MOONYEEN : Eu am dat din cap că nu...

JOHN : Și eu am spus : „Ați dori să vă măritați cu mine?”

MOONYEEN : Și eu : Poate că da. Și acuma suntem aici...

JOHN (*atrăgând-o spre el*) : Și nimic n'o să ne despartă ! Niciodată !

MOONYEEN : Nici moartea ! Dacăș muri John, mi-ar fi atât dor de tine, că m'aș întoarce și n'ai rămâne fără mine niciun minut.

JOHN : Iubirea mea ! (*o sărută încet. Poarta se deschide și năvălește Wayne. John se desprinde și înaltă privirea*).

MOONYEEN : Jerry !

JOHN (*aspru*) : Ce dorești ?

WAYNE : Am spus că plec... dar n'am plecat... Am rămas afară tot timpul (*către Moonyeen*). Du-te în casă. Trebuie să vorbesc cu el.

MOONYEEN : Oh, Jerry, mi-ai promis.

WAYNE (*lui John*) : Spune-i să plece !
Vrei ?

JOHN : Du-te Moonyeen.

MOONYEEN : Nu vreau să te las.

JOHN : Te rog...

MOONYEEN : Trebuie să știu întâi ce vrea...

JOHN : Dac'ai venit să provoci desordine la nuntă...

WAYNE : Nu va fi nicio nuntă.

JOHN : Amenințări inutile... Te-ai comportat întotdeauna ca un nebun, de când ai înțeles că Moonyeen mă preferă pe mine. Imi pare rău pentru d-ta, dar dacă încerci din nou să pui piedeci în calea fericirii ei, ai să ai de a face cu mine ! Deocamdată te rog să ieși !

WAYNE : O să vedem... (scoate un pistol). N'am fost în stare să te împiedec să mi-o răpești, dar, pentru toți Dumnezeii, n'ai să reușești să te însori cu ea ! (din casă se aude un hohot de râs. Wayne țintește pe John).

MOONYEEN : Nu ! Nu ! (Wayne trage și glonte lovește pe Moonyeen care s'a interpus. Brațele i se înmoaie și cade).

JOHN : Moonyeen !

MOONYEEN : Ah... ce durere... aici (se îndoiaie în genunchi).

WAYNE (in timp ce ea cade) : N'am vrut... n'am vrut asta Dumnezeule ! (Mary și Ellen ies din casă și-l văd pe Wayne cu pistolul fumegând în mână înainte de a sări-gardul să fugă).

MARY : Moonyeen ! John ! Ce s'a întâmplat ?

ELLEN : Doamne ! A ucis-o !

JOHN (*ținând capul lui Moonyeen îndoit*): Doctorul... Chemați pe Owen... (*Ellen fuge în casă. John către Mary*). Cineva să-l urmărească! Nu trebuie să scape! (*Mary plângând în suspine fuge în casă*).

MOONYEEN: John...

JOHN: Oh, draga mea, încearcă să mă ajuți... cu toate puterile... Owen vine imediat...

MOONYEEN: E prea târziu... știu... Păcat... nu-i așa?

JOHN: E o simplă rană. Owen are să te vindece.

MOONYEEN (*slăbind*): Am spus... că nici moartea... Ce straniu... când te gândești... A fost ca o presimțire...

JOHN: Moonyeen!... Nu trebuie să mă părăsești...

MOONYEEN: Nu-ți fie teamă... O dragoste ca a noastră... nu poate muri... Voiu găsi eu o cale... să mă întorc la tine... Așteaptă-mă John... ai să vezi.. (*intră Mary. Owen se apropie. Mary ingenunchează suspinând*).

JOHN: Numai tu Owen...

OWEN: Am să încerc... (*examinează pe Moonyeen apoi se ridică și întoarce capul*).

JOHN (*înțelegând*): Nu! Pentru numele lui Dumnezeu, nu! (*Owen inclină capul cutremurat de neputincioase suspine*).

MOONYEEN: John... dragul meu John.

Mi-ești drag ! Numai asta are însemnătate...
Te rog... nu fii trist... Eu am să găsesc o
cale...

JOHN : Da..

MOONYEEN : Am fost întotdeauna va-
nitoasă John... și te asigur că am să fiu o fan-
tomă foarte cochetă... o fantomă plină de
grație... (*surâde și se ridică puțin*). Unde
ești ? Ai inelul ? (*Owen i-l dă*).

JOHN : Da, draga mea (*Moonyeen ri-
dică mâna și el i-l pune pe deget apoi îi să-
rută mâna cu pasiune*).

MOONYEEN : Ascultă ! (*începe să în-
gâne o melodie abia auzită. Versuri*).

E o porțiță mică
Cu flori ce se ridică
Acolo eu voiu aștepta
Dragostea mea
Și ochii mei duișoi de-acuma
Îți vor surâde totdeauna...

John, eu voiu fi acolo... să te aștept... Lângă
porțiță... (*cade moartă. Scena se întunecă
și se aud sunetele harpei cu „Smiling trough”.*
*Când lumina se reaprinde se vede din nou
grădina cum era la începutul povestirii, cu
John stând cu ochii acoperiți de-o mână tre-
murândă*).

KATHLEEN : Bietul meu unchiu John...
Sărmana Moonyeen....

JOHN : O dragoste ca a noastră Kathleen, era ca un zâmbet divin... Când Cei de Sus ți l-a luat... nimic nu mai surâde pe lume.

KATHLEEN : Adevărat.

JOHN : Am adunat toate lucrurile ei... Rochiile... dantelele și toate nimicurile... Sunt sus într'o lădiță... și pe urmă am stat aici, unde stău acuma, toată noaptea... Sute de ori m'am gândit s'o termin și s'o urmez... De fiecare dată ceva m'a oprit. Și acum știu că ea m'a oprit.. Nu surâde Kathleen...

KATHLEEN : Nu surâd pentru tine unchiule... Aș vrea numai să fie adevărat pentru fericirea ta...

JOHN : Copila mea... e singurul mare adevăr... În toți anii ce-au urmat ea s'a întors mereu... În nopțile cu lună, când i-am simțit dorul, ea a venit și s'a așezat alături de mine... Mângâierea ce mi-o aducea era atât de puternică încât nu mă mai gândeam că am trăit un an sau o sută de ani mai mult ca ea (*vocea i se înneacă. Kathleen îi mângâie mâna*). La început am crezut că nu voi putea rezista... Dar pe urmă... într'o noapte... un an după moarte... stăteam aici în grădină cu păpușa ce mi-a rămas dela ea... și luna îi proiecta umbra pe porțiță deodată... ca și cum erau aduse de vânt... am auzit...

înțelege Kathleen, am auzit vorbele cântecului ei iubit!

„Și ochii mei duiosi de-acuma
Îți vor surâde totdeauna“.

Am auzit apoi râsul ei și porțița s'a deschis încet și pe prag era ea, cu ochii ei sinceri și arzători.... și-mi surâdea mie... pentru totdeauna...

KATHLEEN : Unchiule... dacă tu ai putut iubi astfel atâta amar de ani și dincolo de moarte... cum poți fi atât de crud cu mica mea dragoste?

JOHN : Pentrucă ești din sângele lui Moonyeen și el e din sângele lui Wayne... și niciodată...

KATHLEEN : Dar eu îl iubesc!

JOHN : Trebuie să-l uiți!

KATHLEEN : E numai el în inima mea...

JOHN : Trebuie să-l smulgi!

KATHLEEN : Nu mi-o poți cere.

JOHN : Trebuie!

KATHLEEN : Nu, nu pot. Tu spui că dragostea e ca un surâs divin, dar Dumnezeu nu ți-a surâs numai ție... A zâmbit și asupra mea și a lui Ken. Dacă n'aș crede că Moonyeen a revenit numai în visurile tale, aș dori să nu se mai întoarcă niciodată, ca să te pedepsească pentru marea ta nedreptate!

JOHN : Kathleen !

KATHLEEN : N'ar fi decât ceea ce ai vrut tu ! (*se aude de după zid fluieratul lui Ken. Kathleen tresare și vrea să plece*).

JOHN : Kathleen ! Unde pleci ?

KATHLEEN : La Ken.

JOHN : Te opresc !

OWEN : John !

KATHLEEN : Pleacă în războiu... S'ar putea să nu-l mai văd... Trebuie să mă duc să-mi iau rămas bun (*fuge și sare peste zid*).

JOHN : Kathleen !

OWEN : John... lasă... E dreptul ei !

JOHN (*după o pauză*) : Încă ești împotriva mea ! După ce ți-am amintit ce s'a petrecut cincizeci de ani în urmă, aici, în locul acesta, tu încă ești împotriva mea ?

OWEN : S'a întâmplat... acum cincizeci de ani...

JOHN : Dar e fiul lui...

OWEN : Nu-i el vinovat.

JOHN : Și Kathleen e din carnea ei... sângele ei !

OWEN : Nici asta nu-i vina lui Kathleen ! Ei se iubesc... Tu ești crud și eu voi fi mereu împotriva ta. Faci o faptă nedreaptă și într'o zi te vei căi !... Noapte bună !

JOHN (*se ridică*) : Un moment, Owen. Poate pentru prima dată în viață ne privim ca doi străini. Pretinzi că sunt nedrept că nu pot uita femeia pe care am iubit-o și

care a fost asasinată sub ochii mei și că nu pot ierta pe fiul asasinului... Bine. Nu pot! Poate că sunt cum spui tu, dar îi voi ră-mâne credincios până la urmă și nu voi îngădui să i se insulte memoria cu această că-sătorie monstruoasă.

OWEN : Și cine va trebui să plătească prețul fidelității tale ?

JOHN : Ai vorbit destul Owen. Intre noi doi nu mai este nimic de spus (*pauză și apoi se întoarce*).

OWEN : Vrei să spui că... s'a sfârșit, John ?

JOHN : Cred c'am spus-o destul de clar.

OWEN : Sacrifici totul, prietenie, dragoste, unei uri ce-ar fi trebuit uitată ?

JOHN : Nu mai am nimic de adăugat.

OWEN : Bine, John. Unul din noi doi se înșeală... N'am să mă întorc aici decât atunci când vom fi de acord asupra celui ce n'are dreptate (*iese pe poartă*).

JOHN (*abătut ia marioneta și-o ridică. Umbra ei cade pe porțiță. El se întoarce spre ea și așteaptă. Moonyeen nu apare. Așteaptă încă o clipă și pe urmă*): Moonyeen! Moonyeen, Moonyeen (*nimeni nu răspunde*). Nu se mai întoarce. Mica mea dragă... (*se lasă în scaun înfrânt. Porțița se deschide și apare Moonyeen. El n'o vede*).

MOONYEEN (*vocea ei e ca o muzică*

îndepărtată. El n'o poate nici vedea nici auzi):
Oh, John, John! E așa de greu deci pentru tine să înțelegi ce-i dragostea? Până când ura va stăpâni în inima ta, nu vei putea să mă vezi! Ura destrămă vraja! Știu că mă chemi... John, dragul meu, John... Eu, sunt aici... Dar va trebui să înlături și răzbunarea și ura din gândurile tale... pentru că vălul lor de ceață ne împiedecă să vorbim... Dragostea mea nu ajunge! Nourii nedreptății și-ai uri nu trebuie s'o întunece. Dragostea trebuie să lumineze oriunde. (*Dispare încet, încet, în timp ce John ridică capul ca și cum a auzi ceva ce n'a putut înțelege clar*).

ACTUL III

(Grădina. După patru ani. Cortina se ridică pe scena goală. E seara, după cină. Casa e iluminată. După o pauză, Kathleen într'o rochie simplă, cu fața palidă și gravă, vine încet din casă și se oprește pe scări. Se aud pași apropiindu-se și Kathleen fuge la portiță. În casetă sunt două scrisori. Le privește repede, dar amândouă sunt pentru John. Desiluzionată, deschide poarta și strigă).

KATHLEEN : Poșta !

VOCEA (la mică distanță) : Da, domnișoară...

KATHLEEN : M'ai uitat și de data aceasta, nu ?

VOCEA : Imi pare rău d-ră. Nimic pentru d-tră.

KATHLEEN : Ești sigur ? Te-ai uitat bine ?

VOCEA : Da d-ră, n'avem nicio scrisoare.

KATHLEEN (după o scurtă pauză) : Ah, nu face nimic... Mâine, poate... (închide poarta și-și reazimă capul. Ellen intră din casă cu o tavă cu cafele, pe care o pune pe măsuță. Se întoarce și-o vede pe Kathleen.

care încearcă să-și usuce ochii și se face că n'a plâns).

ELLEN (*apropiindu-se repede*): Oh, scumpo, nu, nu!

KATHLEEN: Tu ești Ellen?

ELLEN: Ce ai mititico... Spune bătrânei Ellen!

KATHLEEN: Nimic... Cântam la pian și n'am mai putut... O durere de cap...

ELLEN: Dar plângeai!

KATHLEEN: Nu. De ce să plâng? Unchiul John și domnul Ainley sunt încă la masă?

ELLEN: Da, tocmai termină o sticlă de Burgogne. Dar mititica plângea.

KATHLEEN: Nu-i adevărat... Și chiar dac'ar fi așa?

ELLEN: Nicio scrisoare? (*Kathleen dă din cap*). Oh, săraca fată...

KATHLEEN (*disperată*): M'a uitat. Aceasta-i adevărul!

ELLEN: Eu nu cred!

KATHLEEN (*cu avânt*): Oh, mai spune! Mai spune așa...

ELLEN: Nu cred și n'am să cred nicio dată! El nu-i din acei care uită...

KATHLEEN: Nu-i așa? E leal, sincer. Și tu gândești tot așa, nu? Dar atunci pentru ce, pentru ce...

ELLEN: Draga mea, eu am trăit mulți

ani și mi-am dat seama că fiecare lucru are o judecată și toate se termină cum trebuie. Trebuie să ai răbdare... Dragostea nu suferă îndoiala!

KATHLEEN (*surâzând prin lacrimi*): Dragostea nu suferă îndoială... E adevărat, adevărat!

ELLEN: Bravo! (*o bate pe spate ca o mamă*). Și nu mai plângi nu? Promiți?

KATHLEEN: Promit.

ELLEN: Atunci e bine! (*Kathleen o îmbrățișează. Ellen e emoționată*). De ce întârzie și domnul John! Se răcește cafeaua! (*dă să intre și se întâlnește cu Willie care iese. Willie e în haină de seară*).

WILLIE: Miss Kathleen, Ellen? (*Ellen o arată și iese*). Oh, ești aici. Credeam că erai în casă...

KATHLEEN (*mergând spre masă*): Am vrut să iau puțin aer... E foarte cald și de abia suntem în Mai... Cafea, Willie?

WILLIE: Nu acum, mulțumesc. Ascultă Kathleen, aș dori să te răsgândești și să vii la serată. Mi-ai promis că vii...

KATHLEEN: Imi pare rău, Willie, dar nu pot, adevărat. Nu mă simt în stare...

WILLIE: Ai să te distrezi... Și-apoi e pregătită în cinstea ta, nu știi?

KATHLEEN: Te rog, Willie, nu insista... (*stă*).

WILLIE (*fixând-o*): Te gădesc foarte schimbată. Am observat cum ai ajuns...

KATHLEEN: Schimbată, cum?

WILLIE: Oh, în toate felurile! (*trist*) afară de unul... Nu-i poate adevărat?

KATHLEEN: Willie, dacă-mi ceri din nou în seara asta să mă mărit cu tine, nu știu ce-s în stare să fac!

WILLIE: Tot ar fi ceva! Mai bine decât indiferență...

KATHLEEN: Ești foarte bun Willie... Și aș vrea să te pot iubi, dar vezi, e așa...

WILLIE: Să-ți cer o lămurire?

KATHLEEN: Spune.

WILLIE: E un altul?

KATHLEEN: Pentru ce întrebi?

WILLIE: Așa... ca să știu... Dar nu-i treaba mea! N'ai decât să nu-mi răspunzi... Ghicește pe cine am văzut înainte de-a pleca din oraș?

KATHLEEN: Nu știu... Pe cine?

WILLIE: Kenneth Wayne... (*o observă atent. Ea tresare*).

KATHLEEN (*cu greu*): Adevărat? Și când?

WILLIE: Aproape acum o lună. De abia ieșise din spital. Sigur că știi că s'a întors mutilat destul de grav...

KATHLEEN: Da, am auzit... Și spui că l-ai văzut acum o lună?

WILLIE : Aproape. De ce mă întrebi ?

KATHLEEN : Așa... curiozitate... Deci s'a întors de-o lună...

WILLIE : Mda (o fixează lung și ea nu-și poate opri lacrimile. Willie se așează lângă ea și-i vorbește gentil). Trebuia să mă conving și-a fost o răutate din partea mea ! Iartă-mă dragă... n'am să mai încerc... Imi pare rău... Iartă-mă...

KATHLEEN : Trebuia să-ți spun totul mai dinainte...

WILLIE : Ar fi fost mai bine... Ai fi fost cruțată de toate flecărelile mele. Deh... nu importă. Spune-i noapte bună din partea mea domnului Carteret (se ridică).

JOHN (intră din casă): Doar nu vrei să pleci Willie ? (privește ceștile). N'ați băut cafeaua încă ?

WILLIE : Mulțumesc, nu doream. Iertați-mă, dar trebuie să plec.

JOHN (trântind pe masă bilele de domino). Și n'ai timp nici măcar pentru o partidă ? (se așează și mestecă piesele).

WILLIE : Mă tem că nu. Sunt așteptat acasă, la serată și cu toate că nu mă distrează, trebuie să plec. Mulțumesc, domnule Carteret. Noapte bună (iese sărind peste zid).

KATHLEEN : Noapte bună, Willie.

JOHN : Noapte bună (Kathleen se apropie de poarta din stg.) E tocmai ceea ce

cred eu că trebuie să fie un băiat de treabă. Mie mi-a plăcut întotdeauna. Kathleen, ce faci în fața porții doctorului Owen? Vino aici, dragă.

KATHLEEN: Oh, unchiule... i-așa de trist fără el... Și, și tu îl regreti...

JOHN: Pot foarte bine și fără Owen!

KATHLEEN: Nu-i adevărat. Tu ai nevoie de el... Nimeni nu-l poate înlocui, nici ca prieten și nici ca medic...

JOHN: Pentru ce? Eu n'am nevoie de blestematele lor doctorii...

KATHLEEN: Și partidele tale? Eu nu pot să iau locul doctorului... Cu mine nici măcar nu poți să înjuri în libertate...

JOHN: Eu mă simt foarte bine fără el... Încăpățânat măgar bătrân...

KATHLEEN: Nu-i adevărat, unchiule.

JOHN: Și eu îți spun că-i adevărat. Dacă n'ar fi, s'ar fi întors să-mi ceară scuze.

KATHLEEN: Și de ce să nu-i ceri tu lui?

JOHN: Destul cu reproșurile, Kathleen! Lumea e în războiu de patru ani. Eu și el, nu putem avea și noi războiul nostru? Mie-mi place așa.

KATHLEEN: Dar și'n războiul lumii s'a încheiat un armistițiu. De ce nu faci pace cu el? Ați pierdut de geaba atâta timp...

JOHN: Pace cu catârul acela bătrân? Așa are să rămână întotdeauna...

KATHLEEN: Alaltă seară l-am văzut plimbându-se în sus și în jos în fața trandafirilor lui și de fiecare dată când ajungea la portiță, privea cu atâta dorință spre tine, că mi se rupea inima!... În fine a ajuns până să puie mâna pe mâner... Oh, cred c'ar da orice pe lume, numai să aibă curajul să intre...

JOHN: Săracul Owen... (*ea se apropie. Apoi iritat*). Dar pot să stau foarte bine și fără el... Mă pot lipsi foarte bine de toți! (*emoționat*). Afară de tine, draga mea.

KATHLEEN: Afară de mine...

JOHN: Oh, pentru Dumnezeu, Kathleen, zâmbește! Nu pot să te văd mereu necăjită. N'ai să crezi niciodată că tot ce-am făcut am făcut să-ți fie bine?

KATHLEEN: Așa gândești tu...

JOHN: Eu nu te am decât pe tine, acum când Owen a plecat... Și-am pierdut-o și pe ea... pe Moonyeen... Nu mai vine... de multă vreme...

KATHLEEN: Pentru asta ai luat din nișă păpușa?

JOHN (*consimțind*): Da. Umbra ei nu va mai prinde vieață... de acum...

KATHLEEN (*cu glas coborît*): Imi pare rău... Asta mă face să-mi fie greu să-ți spun ceva ce vreau să-ți spun de câteva zile...

(*John o privește cu teamă*). Unchiule John... Când doctorul Owen mi-a spus acum două luni c'a fost grav rănit Kenneth și nu erau speranțe să se întoarcă întreg cum a plecat... eu i-am scris...

JOHN : Și v'ați scris regulat în tot timpul acesta ?

KATHLEEN : Eu i-am scris regulat.

JOHN : Și el ?

KATHLEEN : Nu totdeauna... Dar când știam că e așa de grav rănit, m'am gândit că are nevoie de mine mai mult ca oricând... Și i-am scris că, atunci când va ieși din spital dacă simte nevoie de mine... eu să mă duc cu el... oriunde... (*John o privește uimit*). El... n'a răspuns încă... dar când va răspunde... (*il privește cu curaj*) eu plec cu el. (*John deodată își astupă fața cu mâinile. Kathleen îi pune mâna pe umăr și el o strânge*). Unchiule drag !

JOHN : Și tu mă părăsești...

KATHLEEN : Dacă tu ai vrea să rămână și Ken aici, cu noi...

JOHN : Să nu ne mai întoarcem asupra subiectului acesta.

KATHLEEN : Cum vrei... (*se apropie de masă*). Iată cafeaua... O uitasem...

JOHN : Nu vreau cafea (*poarta din stânga se deschide și Owen intră repede închizând poarta în urma lui, ca și cum i-ar fi*

frică să nu-și piardă curajul. Stă și-i privește în tăcere. Kathleen scoate o exclamație de bucurie. John se înțepenește în timp ce inima-i bate să spargă pieptul).

KATHLEEN : Unchiule John ! Doctorul Owen e aici ! S'a întors ! (cu o rugămintă disperată). Scumpul doctor Owen !...

JOHN (ridicându-se) : Il văd. Ei bine ?

KATHLEEN : E... Asta-i tot ce găsești de spus ?

JOHN : Și el ce are să-mi spună mie ?

OWEN : O mulțime de lucruri (către Kathleen). N'a fost ușor să-mi las orgoliul și să vin la voi, dar am ceva atât de important să-i spun unchiului tău, încât orgoliul nu mai face două parale. Kathleen dragă, te rog dacă ești drăguță, du-te în casă !... Trebuie să vorbesc cu el între patru ochi.

KATHLEEN (cu ochii plini de lacrimi) : Da... (se întoarce cu un gest de rugămintă pentru John). Dragă unchiule... Te roagă Kathleen a ta... Incearcă să-ți amintești acum... cât de triști și pustii vor fi anii... (se întoarce către Owen, încearcă să-i suradă, îl mângâie pe mână și fuge în casă. Pe fața lui John se vede tot conflictul lui interior ; mâinile lui se întind involuntar către Owen, dar și le trage înapoi).

JOHN (după o pauză lungă) : Ai venit să-mi spui că m'am înșelat ?

OWEN : Nu.

JOHN : Aș fi jurat ! Și atunci ?

OWEN : Atunci trebuie să ascuți ce am să-ți spun eu.

JOHN : Nu mă poate interesa nimic afară de scuzele tale... (*dă să plece în casă*).

OWEN (*urmărindu-l*): Cred însă că asta are să te intereseze : Kenneth Wayne s'a întors ! (*John se oprește tremurând*). Acum e acasă la mine.

JOHN : Ei, și ?

OWEN : Tu ce gândești ?

JOHN : Ceea ce gândeam și acum patru ani (*se întoarce*).

OWEN : Bănuiam. Dar îți place sau nu, că acești patru ani ne-au smuls fiecareia din noi câte ceva ce n'o să se mai întoarcă și lui Kenneth Wayne i-au distrus cel mai de seamă lucru din viață : speranța... (*John se întoarce și-l privește*). S'a întors cu totul altul de cum a plecat și ca fizic și ca moral. A trecut prin încercări teribile, John...

JOHN : Și ce are a face toată chestia asta, cu...

OWEN : Vrea să te vadă.

JOHN : Pentru ce ?

OWEN : Nu știu cu precizie... Dar cred că n'ai să-l refuzi.

JOHN : Eu nu vreau să-l văd.

OWEN : Trebuie să-l vezi, sau nu răs-

pund de consecințe. S'a întors cu un fel de idee fixă și eu ca medic, nu pot permite să i se refuze...

JOHN : Și eu îți repet...

OWEN : John, te fac atent ! Lupta băiatului acesta e ca și a mea ! pentrucă... pentrucă eu n'am văzut o luptă mai dreaptă... Vreau să cetești scrisoarea asta... (*scoate din buzunar o scrisoare*).

JOHN : Nu vreau s'ascult !

OWEN : Ba ai s'o ascuți ! E dela chirurgul care l-a îngrijit în spital (*cetește*). „Rana i-a provocat o mare dificultate la mers care nu va dispăre niciodată. Dar cea mai gravă boală a lui e scăderea morală ca la toți răniții de explozii puternice. El e convins că a devenit o inutilă realitate, o epavă. Kenneth a stat patru ani în șir într'un infern care nu se poate descrie prin vorbe și și-a făcut datoria pe deplin“.

OWEN : John, tu nu poți rămâne neîndurat cu un asemenea om.

JOHN (*încearcă să rămâie țepăn*): Ți-am spus că nu vreau să-l văd ! N'avem să ne spunem nimic (*portița se deschide și apare Kenneth. El se sprijină într'un baston și dovedește greaua lui înșirmitate*).

KENNETH (*cu un calm demn și respectuos*): Iertați-mă domnule. Am auzit fără să

vreau cele ce-ați spus și nu v'aș constrânge dacă n'aș fi convins că e absolut necesar...

JOHN : Asta rămâne s'o judec eu...

KENNETH (*în timp ce Owen face un gest către John ca și cum ar vrea să-i spună ceva*). Are dreptate, doctore Owen. D-l Carteret e foarte îndreptățit să aibă față de mine cele mai adânci resentimente și eu... (*ezită*) nu-l condamn... (*John îl privește puțin surprins de atitudinea lui*). Dar când va afla ceea ce am să-i spun sunt sigur că se va bucura că am venit... (*John îl privește o clipă și nu răspunde, apoi se așează încet lângă masă și ridică mâna încet către inimă. Ken îi face semn lui Owen care se întoarce și intră în grădina lui*).

JOHN : Ei bine ?

KENNETH (*cu profundă sinceritate*): Înainte de a începe, aș vrea să credeți cât sunt de îndurerat...

JOHN : Vă rog să înlăturați tot ce n'are importanță.

KENNETH (*după o scurtă ezitare*): Bine, domnule (*scoate o scrisoare din buzunar și i-o întinde*). Dacă o să cetiți această scrisoare mă veți scuti să vă spun conținutul.

JOHN (*privește scrisoarea și n'o ia*): O cunosc.

KENNETH : Kathleen v'a spus ? (*John*

aprobă fără să-l privească). Eu nu i-am răspuns.

JOHN : Mi-a spus și asta.

KENNETH : M'am decis în schimb să vin aici. Mi s'a părut mai puțin laș...

JOHN : Sunt bucuros că definiți astfel faptul că urmăriți pe nepoata mea.

KENNETH : Dar eu nu urmăresc pe nepoata d-tră... Din contră... încerc să fug.

JOHN (*reflctând stupefiat*): Și-ați venit să-mi spuneți aceasta ?

KENNETH : Da, domnule.

JOHN (*suspectând încă*): Și să i-o spuneți și lui Kathleen ?

KENNETH : Nu, numai d-tră. Aș prefera să n'o văd pe Kathleen și să-i explicați d-tră... Nu vreau să spun că-mi lipsește curajul, dar... (*are o clipă de luptă internă, și apoi*). Da... ar fi mai bine să n'o văd...

JOHN : N'aș fi eu acela care să vă împiedec (*Kenneth se mișcă încet, din cauza greutateii de a se menține în picioare. John observă*). Ați face mai bine să stați... Suferiți încă din cauza răni...

KENNETH : Mulțumesc... O singură clipă... (*stă pe bancă. Când se așează îndoiaie piciorul cu mare greutate. John face un gest ca și cum l-ar ajuta, dar se reține la timp, cu atât cu cât Ken s'a putut așeza singur*).

JOHN: Sper c'o să vă puteți restabili complet cât mai repede...

KENNETH: Nu știu. Deocamdată sunt un om inutil. Și poate că voiu rămâne așa întotdeauna... Și tocmai aceasta ar trebui s'o spuneți lui Kathleen. S'o faceți să înțeleagă că eu nu voiu avea nimic să compenseze ceea ce ar pierde...

JOHN: Și dacă ea totuși ar dori să vă vadă?

KENNETH: Atunci... va trebui s'o convingeți. Trebuie să-i spuneți că nu mai sunt același pe care l-a lăsat aici, în grădina aceasta acum patru ani... Că războiul produce multe schimbări în sufletul omului... și că eu... (pauză) nu mai simt ce simțeam altădată... Am sperat că o va presupune din scrisorile mele și în schimb, cum ea nu e în stare, nu poate să se gândească ca eu...

JOHN: Deci... nu vreți să vă mai căsătoriți cu Kathleen?

KENNETH: Nu mai am dreptul să mă căsătoresc cu nicio femeie... Priviți-mă...

JOHN (*onestitatea îl împiedecă să se ascundă*): Pentru ea n'ar avea nicio importanță...

KENNETH: Trebuie să aibă importanță... Trebuie să ne gândim noi la însemnătatea acestui act... Eu sunt bucuros că m'ați împiedecat să ne căsătorim acum patru ani... A-

cum n'aş fi decât o mizerabilă greutate pentru ea...

JOHN : Posibilitatea aceasta nu are nicio legătură cu refuzul meu.

KENNETH : Ştiu... Dar câteodată o împrejurare greşită determină schimbări spre mai bine... şi în sfârşit... Eu nu vă port pică pentru refuzul d-tră. Ar fi mai mult decât omeneşte dacă aţi putea ierta crima tatălui meu...

JOHN : Ştiţi !

KENNETH : Da, mi-a spus tot doctorul Owen... Şi e mai bine așa... Kathleen va înţelege şi asta într'o zi... Acum plec (se ridică). N'aş vrea s'o întâlnesc. N'am curaj...

OWEN (*intră privind pe unul şi altul*): Ei bine ? S'a aranjat totul ?

KENNETH : Da, domnule, totul. Sunteţi bun să mă ajutaţi puţin ? Sunt cam obosit...

OWEN : Vrei să pleci fără să fi văzut pe Kathleen ?

KENNETH : Da.

OWEN : Asta nu, pe toţi dracii ! Dacă încăpăţânatul acesta bătrân nu ți-a dat voie, mă îngrijesc eu ! (*strigă*): Kathleen ! Vino te rog, că-i cineva care vrea să te vadă...

KENNETH : Nu, doctore, nu !

JOHN : Cum îndrăsneşti !...

OWEN : Pentru Kathleen aş face orice !

KENNETH : Nu importă, domnule Carteret, eu plec.

OWEN : Nu, n'ai să pleci.. Ai să rămâi.

KATHLEEN (*intrând*): Spune, doctore...

JOHN (*către Owen*): Așa. Vra să zică tu ești conducător aici? Foarte bine! (*pleacă în casă jignit*).

KATHLEEN (*cu ochii mari*): Ce este, doctore?

OWEN : Oprește-te și să nu îndrăznești să te miști! (*se duce către poartă*). Așteaptă până când mă întorc! Numai o clipă. (*Impinge înăuntru cu amabilitate pe Ken și iese*).

KATHLEEN : Dar eu nu înțeleg... (*vede pe Ken, Fața i se îngălbenește*), Ken! Oh, Ken!

KENNETH : Ce faci, Kathleen? (*se apropie de ea*).

KATHLEEN (*intinzându-i mâinile*): Oh, Ken? Te-ai întors? Cred... cred că am să leșin... Oh nu... Cred c'am să plâng... (*ii atinge mâna*).

KENNETH : Oh, Kathleen... Nu merit lacrimile tale... (*Kathleen plânge fericită*). Sunt foarte fericită că te văd, totuși... Te găsesc bine...

KATHLEEN : Adevărat? Oh, Kenneth! Te-ai întors! Trăiești! Lasă-mă să te privesc! Ai fost atât de bolnav, scumpule, nu-i așa? Ești puțin cam palid, încă... și eu te

las să stai în picioare! Şezi, stai... (*il face să stea*). Dacă aş putea să nu mai plâng măcar un minut ca să te pot vedea inai bine!

KEN: Mă tem... că n'ai vedea mare lucru...

KATHLEEN: Te-ai întors... Nu eşti fericit că mă auzi? Ştii că n'ai spus încă!

KEN: Sigur că sunt...

KATHLEEN: Când te privesc e ca şi cum cei patru ani teribili n'au fost nimic, ca şi cum ai fi plecat ieri. Ţi-aduci aminte când ai încercat să-mi trimiţi ultimul tău bileţel şi unchiul a prins de veste?

KEN (*strângând din dinţi*): Da... Căteram de comici atunci...

KATHLEEN (*surprinsă de tonul lui*): Comici?

KEN: Mda... Imi închipuiu că toţi tinerii trec prin momentele acelea.

KATHLEEN: Se spune totuşi că dragostea din tinereţe asigură cele mai bune căsătorii.

KEN: Adevărat?

KATHLEEN: Şi e drept, că atunci când iubeşti pe cineva în tinereţe, continui să-l iubeşti pentru totdeauna. Nu-i adevărat? (*Ken tace. Kathleen continuă*). Dacă eu aş vrea să mă căsătoresc cu cineva aş vrea s'o fac cât sunt tânără şi să nu aştept niciun

minut mai mult decât trebuie. Nu crezi și tu Kenneth?

KENNETH: Depinde, Kathleen... Ce muzică-i asta? (*face semn către zidul despărțitor*).

KATHLEEN (*surprinsă*): Oh, e o serată la Willie (*după o pauză*). Nu crezi că logodnele lungi sunt pierdere de timp?

KEN: Cred că de obicei sunt...

KATHLEEN: Și atunci nu văd niciun motiv ca tu... (*se întrerupe și râde*). Nu-i niciun motiv ca tu... Oh, dacă tu ai iubi pe cineva n'ar fi niciun motiv pe lume... (*Nu poate să continue și privește împrejur pierdută*). Oh, privește... O albină pe trandafir!

KENNETH (*se întoarce să privească*): Adevărat! Și cât e de grăbită! (*o clipă de liniște. Kathleen vrea să vorbească dar ezită, apoi*).

KATHLEEN: Spuneam!... (*Kenneth nu răspunde. Ea e gata să plângă de disperare dar continuă*).

Ți-aduci aminte de seara aceea în care ne-am luat rămas bun la capătul străzii... Dar acum războiul e terminat, tu te-ai întors și nimic nu ne mai poate despărți...

KEN (*ridicându-se*): Eu n'ar fi trebuit să vin...

KATHLEEN (*fără să înțeleagă*): N'ar fi trebuit să vii? (*se ridică*).

KEN: Nu, voi pleca... Am proiectele mele... Tu ai să mă uiți... Eu credeam că n'ai să-ți mai aduci aminte de mine...

KATHLEEN (*nemișcată, albă*): Pentru că tu... nu mai vrei...

KEN: Oh, trebuie să mă înțelegi... Eu nu am dreptul...

KATHLEEN: Oh! acum înțeleg... Dumnezeu... Pentru o clipă m'ai speriat! Pentru că ți-e frică că n'ai să te vindeci, adevărat? Dar e numai o închipuire a ta! Toți doctorii spun...

KEN: Nu Kathleen... Nu mai vreau să aud nimic...

KATHLEEN (*surâzând*): Și tu ai crezut într'adevăr că asta are vreo importanță pentru mine? Eu te iubesc, Kenneth... Cum te-am iubit întotdeauna... și cum te voi iubi mereu. Frumos din partea ta că te-ai gândit să mă deslegi de promisiune, dar, vezi, eu... eu nu vreau să mă desleg...

KEN: Kathleen, trebuie să mă crezi că adâncă și veșnica mea prietenie e unicul lucru ce ți-l pot oferi, acum și totdeauna...

KATHLEEN (*după o pauză lungă, înfrântă*): O clipă, dragă... lasă-mă să mă gândesc... atunci nu e pentru că... ești bolnav... dar pentru că... poate... te-ai schimbat...

KEN: Totul s'a schimbat... Credeam c'ai înțeles-o când am încetat să-ți mai scriu...

KATHLEEN (*palidă*): Nu. Vezi, aveam atâta încredere. Dar patru ani e mult și un om poate să se schimbe. S'ar putea să iubești chiar pe alta, nu-i așa?

KEN (*cu pasiune*): Nu trebuie să crezi așa ceva!

KATHLEEN: Oh, ce importanță are dacă totul s'a schimbat... (*încearcă să-și revină cu o mare sforțare*). Deh, am dat o frumoasă reprezentație. Ce proastă! Eram așa de emoționată. Dar nu trebuie să crezi că eu am vrut să-ți sar de gât așa... Ar fi prea stupid...

KEN: Kathleen...

KATHLEEN: Și acuma... te rog... pleacă...

KEN: Poate că e mai bine... Adio dragă...

KATHLEEN: Adio... și te rog... uită tot ce ți-am spus... (*Ken iese disperat. Kathleen cade pe un scaun plângând isteric. După o pauză, John intră și se apropie de ea*).

JOHN (*înfrânt*): Kathleen... mititico... nu plânge așa... nu... nu...

KATHLEEN (*ridicându-se brusc*): Nu! Tu ești vinovat de tot! Tu m'ai despărțit pentru că ești crud și egoist! Tu l-ai îndepărtat de mine tot așa cum Jeremiah Wayne ți-a smuls pe Moonyeen! Și acum inima mea e mai singură și mai tristă decât a ta!

JOHN (*disperat*): Kathleen!

KATHLEEN: E zadarnic, unchiule!

Voiu pleca pentru totdeauna... Și n'am să mă mai întorc, de loc, toată viața! (*fuge în casă plângând nervos*).

JOHN (*o privește abătut, face un gest ca și cum ar vrea să apuce marioneta din nișă, își aduce aminte că nu mai este și se emoționează la gândul că a rămas completamente singur. Deodată se ridică și se apropie de poarta doctorului Owen*). Owen! Owen!

VOCEA LUI OWEN (*după o clipă, rece*): Ce este?

JOHN: Vreau să-ți spun ceva...

VOCEA LUI OWEN: N'ai decât, poarta-i deschisă... N'ai vrea să vii eu la tine...

JOHN: Pentru ce n'am veni unul către altul, la porțiță. (*Owen se apropie, suspectând, de poartă*). N'ai vrea să intri?

OWEN: Nici măcar un pas.

JOHN (*cu greutate*): Nici dacă ți-aș cere scuze? Iată, fir'ar al dracului, am spus!

OWEN: John! John! (*deschizând poarta, intră*). Oh, John, dragul meu bătrân încă pățânat! (*se îmbrățișează emoționați*).

JOHN (*mirat*): Uite, n'a fost chiar așa de greu cum gândeam. Din contra, a fost așa de ușor că aș vrea s'o mai fac odată... (*cu măreție*). Vreau să cer iertare la toată lumea... Și înainte de toți băiatului acela... Unde-i?

OWEN: Oh, îl chem eu! Kenneth! Ken-

neth ! Vino repede ! (se apropie de poartă, se oprește și se întoarce înapoi). Și ai să aranjezi totul între el și Kathleen ?

JOHN : Sigur că da ! Drept cine mă iei ?

OWEN : În sfârșit ! Ai fi putut s'o faci acum patru ani !

JOHN : Iar începi ?

OWEN : Nu, păzească Dumnezeu !

(Kenneth apare în poartă). Intră, intră... Uite-l aici John... Domnul Carteret vrea să-ți spună ceva Kenneth (Kenneth intră).

JOHN : Vino, băiatule... (ezitând). Eu nu sunt prea elocvent în materie de scuze, dar chiar acum am cerut scuze lui Owen... și vreau să-ți cer și ție.

KENNETH : Nu-i nevoie domnule Carteret...

JOHN (cu hotărîre și demnitate): Kenneth fiul lui Jeremiah Wayne, eu îți cer iertare. Vrei ? Kenneth îi strînge mâna).

KENNETH : Oh, domnule !

OWEN (ca să rupă tensiunea): John, acum știu pentru ce ne-am luptat atîta vreme... Luptă nu există decît între oameni mari...

JOHN : Ești modest, Owen...

OWEN : Și acum vreau să-i spun eu lui Kathleen... (se îndreaptă spre casă).

KEN : O clipă, doctor Owen... Ați uitat că...

OWEN : Eu n'am uitat pe Kathleen care așteaptă, de ani de zile clipa aceasta !

KEN : Da, dar acum... E prea târziu... Eu nu pot...

OWEN : Ce nu poți sfinte Dumnezeule ! În mai puțin de-o lună cu toată fericirea care-o să cadă pe capul tău, ai să joci tenis și-ai să sari capra...

KEN : Dar doctore...!

OWEN : Dacă sunt doctor înseamnă că știu ceva !... (se aude vocea lui Kathleen care vorbește lui Ellen).

KATHLEEN (din casă): E în zadar să insiști, Ellen. Am hotărît. (Răspunsul lui Ellen, ajunge neinteligibil. John face un gest către Ken punându-i un braț pe spate și îl conduce spre poartă. Sunt în fața lui Kathleen când aceasta iese. Kathleen îi vede aproape și nu-i vine să creadă ochilor. John îl împinge ușor pe Ken către ea și făcând semn lui Owen, pleacă cu el după poartă. Kathleen și Ken se privesc lung, apoi).

KEN : Ți-aduci aminte cum m'ai învățat acum patru ani ?

KATHLEEN : Da... dar ai spus că patru ani... acolo... ți-au schimbat inima...

KEN : Inima mea n'a fost acolo... a rămas aici în toți anii aceștia...

KATHLEEN : Ai spus că nu vrei, să... Ai spus chiar adineauri...

KEN : Să nu ne mai gândim, acum... „Dorința mea de multă vreme e să vă pun o întrebare“.

KATHLEEN : Ah, foarte interesant... și pe urmă ? Care ar fi oare întrebarea ?

KEN (*luându-i mâna*) : „Miss Dunganon... Kathleen... Pot să-ți spun, Kathleen ? „Mai încolo nu m'ai învățat... Pot să termin cum mă pricep eu...“?

KATHLEEN : Dacă vrei...

KEN : Atunci... Se poate găsi în inima ta un pic de dragoste pentru un nefericit, un biet...

KATHLEEN : Cum îndrăznești să vorbești astfel de omul pe care-l iubesc ?

KENNETH (*arătând piciorul*) : Acesta... știi va rămâne totdeauna așa.

KATHLEEN : Va fi celălalt destul de voinic pentru amândoi !

KEN : S'ar putea să nu mă vindec nicio dată...

KATHLEEN (*surâzând*) : Eu sunt o infirmieră admirabilă !

KEN : Atunci... vrei să te căsătorești cu mine ?

KATHLEEN : Nimic nu m'ar putea împiedeca ! (*Ken îi întinde brațele și ea cade în îmbrățișarea lui. Incet de după zid apar capetele lui John și Owen, care nu pot rezista dorinței de a-i privi. Kathleen ridică capul*

peste spatele lui Ken și-i vede). Unchiul! Doctorul Owen! (John și Owen se fac că privesc spre cer).

OWEN: Uite cum strălucește Jupiter, astă seară, John...

JOHN: Nu-i Jupiter... E Venus!

KATHLEEN: Unchiule!

JOHN (ca și cum ar auzi-o pentru prima oară): Spune, draga mea, m'ai chemat?

KATHLEEN (imperioasă): Vino repede aici și îmbrățișează-mă! (John și Owen coboară).

KEN: Ne căsătorim curând...?

KATHLEEN: Oh, nu prea...

KEN: Peste-o lună?

KATHLEEN: Ce-ai spune... dacă... mâine?

(John și Owen intră). Unchiule drag! Trebuie să-ți cer iertare pentru tot...

JOHN (întrerupând-o): Imposibil... Destul cu scuzele, în seara asta, nu-i așa, Owen? (Kathleen îl îmbrățișează).

KATHLEEN: Ești cel mai încântător unchiu din lume...

JOHN: Ce?

KATHLEEN: Oh, nu știu... Sunt atât de fericită... (îmbrățișează pe Owen).

OWEN: Ar fi bine să intri Kenneth. Piciorul tău trebuie să se odihnească puțin..

KATHLEEN (uscându-și ochii): Oh, e

adevărat... Nici nu știu la ce mă gândeam...
Lasă-mă să te ajut, Ken...

KEN (*sprijinindu-se cu mâna pe spatele ei*): Singurul sprijin de care simt nevoie, ești tu... Straniu... îmi și pare că mă simt mult mai bine...

OWEN: Ce-ți spuneam eu? Dumnezeu să vă binecuvinteze copii! (*Kathleen îl privește cu un surâs radios și intră în casă cu Ken. Cei doi bătrâni rămân să-i privească și apoi, împreună își suflă nasul. Când vorbesc încearcă să pară indiferenți*).

JOHN (*cu brațul în jurul lui Owen*): Bine... de acuma s'a făcut!...

OWEN: Eh... Mai știi să joci domino, John?

JOHN: Pot să te bat cât îmi place... dacă vreau! O partidă înainte de a ne duce la culcare? (*Muzica dela sărbătoarea lui Ainley crește*).

OWEN: Da, că tot nu putem dormi cu sgomotul acesta!

JOHN: Crezi că putem vedea și fără lampă?

(*In casă intră Kathleen și Ken*).

OWEN (*șezând*): Deh... din partea mea... eu văd... Dacă tu nu vezi înseamnă că măcar odată, am să bat și eu. (*Incep să joace. Owen încearcă să fluiere melodia*).

JOHN: O să facem nunta în grădină, aici, astfel totul se va șterge...

OWEN (*după o mișcare la joc*): Știi, John, eu cred că „Moonyeen ar aproba ceea ce ai făcut... Sunt sigur...

JOHN: Și eu, Owen (*după o clipă reze-mându-se de speteaza scaunului*). Când am s'o revăd... va fi fericită... (*capul i se înclină ca și cum a adormit. Incet lumina scade și se aud acordurile din „Smilin 'through”*).

OWEN: E prea întunerec ca să mai vedem... (*iși dă seama că John doarme*). M'aș fi mirat să pot juca o partidă cu tine fără să adormi la fiecare mișcare...! (*Vede capul lui John plecat pe braț, deasupra mesei. Se ridică în vârful picioarelor, privind-și cu tandrețe prietenul*). Dragule, bătrâne John! (*In liniște dispăre în casă. Deodată grădina e inundată de o lumină argintie. John e mereu așezat cu capul peste masă. Poarta se deschide și apare Moonyeen în rochia ei de nuntă*).

JOHN (*apărând din dosul unui boschet*): Oh, dragă... Mulțumesc lui Dumnezeu! Te-ai întors în sfârșit!

MOONYEEN: Eu am fost mereu lângă tine... Numai că tu nu mai puteai să mă vezi...

JOHN: Și de acum... n'ai să mai pleci? Vezi... eu am aranjat totul...

MOONYEEN: N'am să te mai las!

JOHN: Ești ca și în seara aceea... atât

de frumoasă, atât de tânără, atât de proaspătă... Ca și cum cincizeci de ani n'au fost decât o zi... Dar eu... Eu sunt bătrân... bătrân! Oh, dragă, dragă! (*iși acoperă fața cu mâinile*).

MOONYEEN: Eu nu știu despre ce vorbești!

JOHN: Cum poți să spui asta... Fața mea e toată brăzdată de riduri...

MOONYEEN: Eu nu văd niciun rid...

JOHN: Părul meu e tot albit...

MOONYEEN: E castaniu ca întotdeauna...

JOHN: Și sunt încovoiat... slăbit...

MOONYEEN (*jignită*): Ești înalt și voinic... ca un plop!

JOHN: Așa mă vezi tu?

MOONYEEN: Așa ești tu!

JOHN: Dar... e un miracol...

MOONYEEN: E dragostea!

JOHN: Nu mi-ai răspuns încă... Spune-mi Moonyeen... Când vom rămâne împreună, pentru totdeauna?

MOONYEEN (*cu un surâs scurt*): Privește... (*indică figura lui John plecat peste masă*).

JOHN: Oh! Atunci... Asta-i moartea... Asta înseamnă... a muri?

MOONYEEN: Nu-i o prostie să-ți fie frică?

JOHN: Mie nu mi-a fost niciodată!

MOONYEEN: Unii însă au atâta teama... Totuși și aceia ar trece surzând prin șirul anilor, dacă ar ști ce-i așteaptă la capătul drumului...

SFARȘIT

ATELIERELE GRAFICE SOCEC & Co., S. A. R.

Of. Reg. Com. Soc. No. 463/931

